

மஸ்ஸிசைசு

ஆசிரியர்: டொர்னிக் ஜீவா.

15-6-67

குடும்பத்தினர்: டொர்னிக் ஜீவா

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்.

விலை: 30 சதம்

★ STAR WATCH WORKS ★

23, CLOCK TOWER ROAD, — JAFFNA.
SPECIALISTS IN WATCH REPAIR

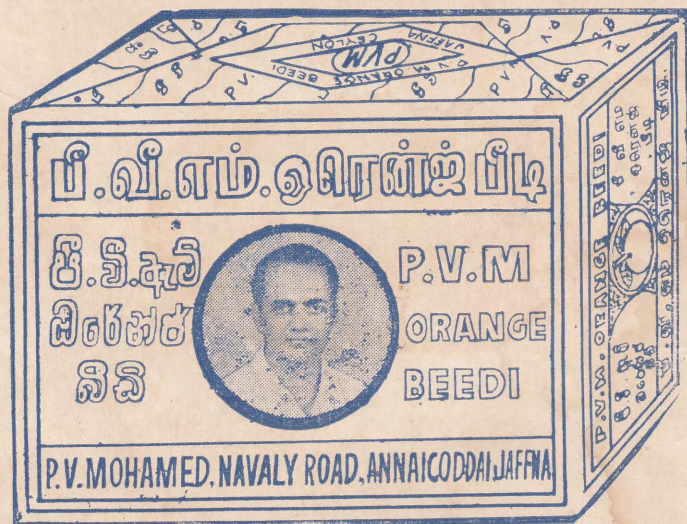
கைக் கடிக்காரங்கள், சுவர் மணிக்கூடுகள்,
மற்றும் சகல விதமான கடிக்காரங்களையும்
மிக நுட்பமான முறையில் பழுதுபார்த்துத்
திருத்திக் கொடுப்பவர்கள்.

குறித்த காலத்தில் திருத்திக் கொடுப்பதில்
உத்தரவாதம் நிரம்பப் பெற்றவர்கள்.

ஒருமுறை தயவுசெய்து விஜயம் செய்யுங்கள்
இன்றைய எமது ஆதரவாளர்களுக்கு நன்றி

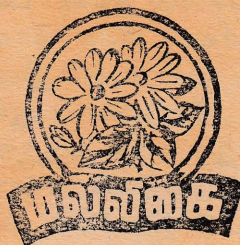
ஸ்டார் வாச் வேக்ஸ்

23, மணிக்கூண்டு வீதி, — யாழ்ப்பாணம்.

பி. வீ. எம். ஒரென்ஜ் பீடிகள் இன்று இலங்கையில்
பிரபலம் பெற்று விளங்குபவை
ஒருமுறை பரிட்சித்துப் பாருங்கள்.

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்—கவி
யாதியினைய கலைகளில்—உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்—பிறர்
சுனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கோடி: 1.

மே — ஜூன் 15—1967

மலர்: 8

கல்லூரிகளும் கலை இலக்கிய ரசனையும்

இன்று நமது நாட்டில் கலை
யைப் பற்றியும், இலக்கியத்
தைப் பற்றியும் ஒரு புதிய
சிந்தனைத் திருப்பம் ஏற்பட்டு
வருவது மனதிற்கு ஓரளவு
திருப்தியைத் தரும் விஷயந்
தான். ஆனால் தேசத்தில்
மிகப் பரவலாகவும் பொதுப்
படையாகவும் பரவி வரும்,
இவ் ஆர்வம் நமது கல்லூரி
களில் எதிரொலிக்கின்றதா
எனக் கேட்டால் இல்லை
என்றே சொல்லி விடலாம்.
இதற்கு ஒரு சாராரைக் குற்

றம் சொல்வதில் பயன் இல்லை. ஈழத்தின் இலக்கிய மலர்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் மிகப் பெரிய தளமாக அமைந்திருப்பவை நமது நாட்டுக் கல்லூரிகள்தான். ஆனால் இக்கல்லூரிகளில் கல்வி பயிலும் கலை ஆர்வம் மிக்க மாணவர்களோ அல்லது இலக்கியரசனை நிரம்பிய ஆசிரியர்களோ இதற்குத் தகுந்த ஊக்கம் காட்டுவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு இலக்கிய வட்டாரத்தில் அடிபடுவதுமுண்டு. இக்கருத்தை ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்க்கவும் வேண்டும், நாம். இக்கல்லூரிகளினுள்ள ஆசிரியர்களையோ மாணவர்களையோ இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அணுகி அவர்களது கருத்துக்கள் என்ன என்பதையாவது அறிந்து கொள்ள முற்பட்டுள்ளார்களா என்றால் அதுவும் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அணுகாததும் தவறுதான், அணுகப்படாமல் ஒதுங்கியதும் தவறுதான். மொத்தத்தில் இரு பக்கங்களினுமே தவறு இருக்கத்தான் இருக்கிகின்றது. இந்த இரு தவறுகளும் தவிர்த்தப்படா

தான் ஈழத்து இலக்கியம் புதியவார்ப்பும் வளப்பும்பெறும். அத்துடன் இளம் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளையும் கலைஞர்களையும் கல்லூரிகளிருந்து நாட்டுக்குப் பெற்றுக்கொள்ளவும் முடியும். அதே சமயம் இந்த நாட்டுச் சிருஷ்டி கர்த்தாவும் கலைஞனும் இளம் உள்ளங்களில் இடம் பிடிக்கவும் தாம் கொண்ட கருத்துக்களை விதைக்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். அதனால் நமது நாட்டுக்குரிய தனித்துவம் வாய்ந்த கலை இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை வருங்காலத்தில் பேணிக்காக்கவும் முடியும்.

கல்லூரிகளின் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களும் பரஸ்பரம் கருத்துப் பரிமாறல் செய்யக்கூடிய தானவாய்ப்பும் கலந்துரையாடல் செய்யும் சந்தர்ப்பங்களும் பெருகப் பெருக ஈழத்து இலக்கியமும் கலையும் புதுப் பொலிவு பெற்றுத் திகழும் என்பது திண்ணம்.

எனது சகோதர எழுத்தாளர்களுக்கு

யெவ் கெனி எவ்நு ஷெங்கோ

“மேற்கு மேற்குத்தான், கிழக்கு கிழக்குத்தான், இந்த இரண்டும் ஒருபோதும் சந்திக்காது” என்ற ரூட்யார்ட் கிப்ளிங்கின் பழைய கருத்தை நமது காலம் மறுத்து வருகிறது. விஷயம் என்னவெனில், மேற்கு முன்மிறுந்ததிலிருந்து மாறி வருவதைப் போன்றே, கிழக்கும் மாறி வருகிறது. இரண்டும் ஒன்றையொன்று சந்திப்பதில் முன்னேற்றம் கண்டுள்ளன.

கடந்த காலத்தில் நிலவி வந்த ஐரோப்பாவின் அகம்பாவம் இன்று பெருமளவு மட்டுப்பட்டுள்ளது. ஆசியாவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும் என்ன நடைபெறுகிறது என்பதை, ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் உள்ள மக்கள் உன்னிப்பாக கவனித்து வருகின்றனர்.

ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா, ஆசியா ஆகிய கண்டங்கள் வெறும் பூளோளக் கருத்துக்களாகவே இன்று உள்ளன. ஆங்காங்கு தோன்றும் பிரச்சினைகள் இன்று ஸ்தலப் பிரச்சினைகளாக மட்டுமே நிலலாமல், மனித குலத்தைப் பாதிக்கும் பிரச்சினைகளாக மாலர்ந்து வருகின்றது. இப்போ

உணரத் தவறுவதை அனேகமாக ஒரு குற்றம் என்றே கருதலாம். தடியெடித்துத் தாண்டவும் செய்வதில் தோல்வி காண்பதால், ஏதேனும் ‘எலும்புத் துண்டுகளை விட்டு டெறிந்தாவது’ காஸினியா தீக்கவாதத்தைக் கட்டிக் காத்து விடலாம் என்று கருதுவது வீண்பிரமை என்பதை உணரத்தான் வேண்டும்.

நாடுகளில் தேசியத் தன்னுணர்வு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது; வளர்ச்சிடைந்தும் வருகின்றது. கலாசாரப் பயன்களை மக்களிடையே கொணரும் அறிவுத் துறையினர் வளர்ந்து வருகின்றனர் என்பதே இதன் பொருள், ஆப்பிரிக்காவிலும் ஆசியாவிலும் இதனைக் கண்டடாகக் காணலாம்.

பேய்ஞட்டில் எனது சகஎழுத்தாளர்களுடன் கரம்குலுக்கி, அவர்களது தேசங்களுக்கு வணக்கம் செலுத்த விரும்புகிறேன், அவர்களது கண்களை உற்றுநோக்க விரும்புகிறேன். பெய்ஞட்டி மகாநாட்டில் ஒருவருக்கொருவர் எதையும் கற்றுக்கொடுப்பதற்காக, நாங்கள் கூடவில்லை. ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர்

கற்றுக் கொள்வதற்காகவே கூடினோம்.

இலக்கிய மரபுகளில் மாறுபாடு, குணசித்திரங்களை வர்ணிப்பதில் வேறுபாடு, எண்ணக் குவியல்களை அவரவர் மொழிகளில் வடித்தெடுப்பதில் காணப்படும் மாற்றங்கள் ஆகியவை, நம் அனைவரின் அன்னையான பூமித்தாயின் தலை விதியை நிர்ணயிப்பதற்கு, சகோதர முறையில் விவாதிப்பதற்குத் தடையாக இருக்காது என்பது உறுதி.

நம் முன்னுள்ள தோழமை பரப்பும் மேஜையை எவரேனும் கோடரியால் பிளக்க முற்படலாம். ஆனால், அந்தக் கோடரி ஒரு துருவேறிய இரும்பைப் போன்று உடைந்து நொருங்கும். நாம் எத்தேசத்தைச் சார்ந்தவராயினும், நாம் அனைவரும் ஒரே இனத்தை - மனித இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. ஒரு மொழியில் இயற்றப்பட்ட அற்புதமான தொருகவிதை, மனித குலத்தின் பொதுச் சொத்து. எந்த நாட்

டைச் சேர்ந்தவராயிருப்பினும் - ரஷ்ய, வியத்நாமிய, இந்திய, இலங்கை, அராபிய, இந்தாலிய அல்லது மலாய் நாட்டுத் - தாய் மார்புகள் அல்லற்பட்டு ஆற்றாது வடிக்கும் கண்ணீரனைத்தும் மனித குலம் வடிக்கும் கண்ணீரே.

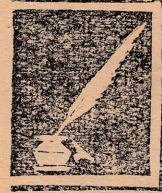
அதே போன்று, செனிகால், ஸ்பெயின், சினா, ஜப்பான், அல்லது எஸ்கிமோ எந்த இனத்துக்குழந்தையின் முறுவலும் மனித குலத்தின் புன்சிரிப்பே.

மனித குலத்தின் கவித்துவத்திற்கும், அதன் கண்ணீருக்கும், புன்னகைக்கும் நாம் பொறுப்பானவர்கள் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

அந்தப் பொறுப்பும், கடமையும் தான் நம்மை ஒன்று படுத்துகிறது; ஐடுதலைக்காகப் போராடும் மக்கள்பால் நமது ஆசுவை ஆணித் தரமாகத் தெரிவிக்குமாறு நமமைத் தூண்டுகிறது.

மல்லிகை

ஆசிரியர்: டாக்டர் ஜி. வி. ஜி.

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

60, கிஸ்தூர்வார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

ஈழத்திலுள்ள சிறந்த எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும், கலைஞர்களும் மாதாமாதம் தொடர்ந்து எழுதுவார்கள்.

நான்

~~~~~ விரும்பி ~~~~~ குறமகள் ~~~~~

வாசிப்பவை

(ஈழத்தில் பெண்ணெழுத்தாளர்கள் குறைவு. இருப்பவர்களை விரல் விட்டே எண்ணிவிடலாம். அப்படி எண்ணத் தொடங்கும் போது முதல் மடியும் விரலில் அகப்படுபவர் “குறமகள்” என்றும் புனைப் பெயர் கொண்ட திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் ஆவர். தமிழாசிரியையாகி - பால பண்டிதையாகி - பி. ஏ. பட்டதாரியாகியுமுள்ள வள்ளிநாயகியை இவற்றினால் மாத்திரம் ஈழத் தெழுத்தாளர் உலகம் மதிக்க வில்லை.

அவர் இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களிடத்தில் காட்டும் அன்பும், பரிவும், பாசமும் அலாதியானது. கட்சி பேதமின்றி அவர் யாவரிடத்தும் பழகும் ருறை பரிசுத்தமானது, தூய்மையானது. அவரது அருமைக் குழந்தை ஒன்று இறந்தபோது (இரசிக மணிகனக செந்திநாதன் செய்தது போல) ஈழத்துக் குழந்தைக் கவிஞர் சிலரின் பாடல்களைத் தொகுத்து, குரு மோகன் ரூபகார்த்த பாடல்கள் என்னும் சிறிய நூலொன்றையும் அவர் வெளியிட்டார்.

தமது குருவாகிய வித்துவான். க. வேந்தனார் அவர்கள் மறைந்த போது, அவரது ரூபகார்த்த மலரில் ‘குறமகள்’ அவரைப் பற்றி எழுதிய கவிதை மிக மிக உருக்கமானது. ஆண்டாண்டாய் வாசித்து அனுபவிக்கக்கூடியது.

குறமகள் வெறும் எழுத்தாளர் மட்டுமல்லாது மேடையில் நன்றாகப் பேசக்கூடியவருமாவர். பண்டைத் தமிழர் ஒழுக்க நெறி. பாரதி கண்ட பெண்மை, கம்பன் காட்டிய கைகேசி என்பவை அவரது வெற்றிப் பிரசங்கங்களாகும்.

சமீபத்தில் வீரகேசரி, இளம்பிறை என்னும் பத்திரிகைகளில் நல்ல சிறு கதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். யாழ் இலக்கிய வட்டக் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்ட உபயோகமுள்ள இக் கட்டுரையை வெளியிடுவதில் ‘மல்லிகை’ பெருமைப்படுகின்றது.)

ஒருவரால் தாம் விரும்பி வாசிக்கும் நூல்களெவை எனத் தரம் பிரித்து அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. ஏனெனில் மனிதவுள்ளம் ஒரே சீரான தன்மையில் - நடைமுறையில் செல்லும் யந்திரமல்ல. அது ஓர் உணர்ச்சிக் களம். காண்டேகர் சொல்வது போல் வாழ்க்கை யென்பது போராட்டம் - புயல். ஆகவே மனிதனது உள்ளத்தின் எதிரொலியைப் பிரதிபலிப்பது போக அவன் செயல்கள் தன்மையின் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் மாறுபடுகின்றன. ஒரே நாளில் அவன் குழந்தைத் தனம் மிகுந்தவனாக - பின் பொறுப்புணர்ச்சி யுள்ளவனாக - எல்லாவற்றையும் கடந்து ஆசாபாசங்க ளற்றவனாக ஒரே ராரு சமயம் காட்சியளிக்கின்றான். ஆகவே அவன் உணர்ச்சிகள் மாறுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த வகையில் நான் என்ன விரும்பி - வாசிக்கின்றேன் என்பதைக் கூறுதல் மிகச் சிரமம். ஒரு புத்தகம் படித்து முடித்த பின் தான் மற்றப் புத்தகத்தைத் தொடுவேனென்ற நிபந்தியும் கிடையாது. கிட்டத்தட்ட ஐந்து புத்தகங்களாயினும் அடையாள மட்டைகளுடன் மேசையில் இருக்கும். எனது மனோ நிலையில் எதை வாசிக்க விரும்புகின்றேனோ அதை எடுத்து வாசிப்பேன். உதாரணமாக அதி காலையில் விழித்தபின் அரைக்கு

வெளியே வரும் நேரம் வரை ஏதோ கல்லூரிக்குப்பாடம் ஆயத் தம் செய்யும் சாட்டில் சில சமயப் பாடல்களை வாசிப்பேன். அது ஓர் மனத் திருப்தியையும் உற்சாகத் தையும் அளிக்கும். ஆனால் இரவு விட்ட தொடர் கதையை, அதி காலையிலே வாசித்தேனனால் அன்றைய பொழுது முழுவதும் சோம்பல் தனமாகவும் ஒரு திருப்தியில்லாத நாளாகவும் படும். அப்படி எல்லாருக்கும் இருக்குமென்று சொல்லமுடியாது. பழக்கத்தின் காரணமாக இருக்கலாம். பஸ்ஸிலும், பஸ் நிலையத்திலும் வேறு அகப்பட்ட ஓரிரு நிமிடங்களிலும் வாசிப்பதற்கென்று வார மாத சஞ்சிகைகளை எடுத்துச் செல்வேன். அப்படியே தெரு வாசிப்பில் அகை முடிந்துவிடும். வீடு வந்தால் தினசரிப் பத்திரிகைகளை மேலாகப் புரட்டுவேன். பின் நாவல்களோ புத்தகங்களோ படிப்பேன். எது நேரினும் இரவு பதினொரு மணிவரை கட்டாயமாக வாசிப்பது ஒரு கொள்கையாகி விட்டது. சுவாரச்யமானவையானால் மணி இரண்டு மூன்று வரை படிப்பதும் உண்டு.

அழகிய திஞ்சுவைப் பாடல்களைத் திரும்பத் திரும்பப் படிப்பதில் ஓர் ஆசை. எல்லாவற்றையும் கவிதை யென்று சொல்ல முடியுமா? நல்ல வாசகன் தரமான கவிதைகளைப் பிரித்து அறிந்து

கொள்வான், ஆகவே நல்ல நூல்களிலே இலக்கிய நூல்களையும் அதிலும் சுவையும் நளிளமும் கொண்ட கவிதை நூல்களையும் நான் விரும்பிப் படிக்கிறேன்.

சிறு வயதிலிருந்தே வாசிப்பதில் எனக்கு ஒரு தனி ஆர்வம் அல்லது தாகம். ஈழகேசரியில் உதவியாகிரியராக இருந்த என் அத்தான் ஒருவர் தமிழ் காட்டுப் பத்திரிகைகளை வாங்குவது வழக்கம் மிச்சிரன், விசுடன், கல்கி முதலியன. இவற்றை வாசித்துப் பாப்பாக் கதைகளை எனக்குச் சொல்லித் தந்ததின் மூலம் புத்தகங்களில் ஈடுபாட்டை உண்டாக்கி விட்டார் என் அன்னை. எனது ஏழாவது வயதிலேயே அத்தான் வரும் வழியை எதிர்பாக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அன்று தொடக்கம் கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாக மேற்படி பத்திரிகைகளை வாசிக்கத் தவறுவதேயில்லை. பெற்றோர் பலர் கதைகளை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறுள் என்று கினைத்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் நான் சிறுகதை தொடர் கதையாகிய காதல் கதைகளைப் படிப்பது வழக்கம். புரிந்தும் புரியாமலும் படிக்கத் தொடங்கினாலும் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்தபோது பாடப்புத்தகங்கள் படிக்கும் சாக்கில் 'மதன காமராஜன் கதை' 'சந்திர வதன அல்லது காதலின் வெற்றி' என்றும் இரு காவல்களையும் படித்துள்ளேன். இன்று கினைத்தாலும் எனது பிள்ளைகள் அவற்றை

வாசிப்பதை நான் வீரூப் மாட்டேன், என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுத் திடுக்கிட வைக்கிறது.. என்றும் நான் என்ன குறைந்து விட்டேன் என்ற திருப்தியும் ஏற்படுகிறது. பின் கோதை நாயகியின் "கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்" என்னும் புத்தகம் ஒன்று கிடைத்தது. வேறு புத்தகங்கள் இல்லாத காரணத்தால் அதை ஐந்து அல்லது ஆறு தடவை வாசித்திருப்பேன். பெண்மைக்கும் சீர்நிருத்த மனப்பான்மைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்த நாவல் அது. கதாநாயகியின் வீரச் செயல்கள் என்னைக் கவரந்து விட்டன. எதையும் மனத்தில் ஏற்கும் பாலப் பருவமல்லவா?

தவிர மேற்படி மாத சஞ்சிகைகளோடு நம் காட்டு வீரகேசரி. ஈழகேசரி, தினகரன் முதலியன வாசிப்பதுண்டு. பாலப் பருகிக்கு எழுதுவதும் உண்டு. அக்காலங்களில் பத்திரிகைகளில் வாசிக்கும் சிறு கதைகளைப் பின்னணியாக வைத்து "யாழ்ப்பாணத்தில் எனக்கொரு மாமா இருக்கிறார்" என்று கிஜமாகவே நடந்ததுபோல என் தோழிகளுக்கு அளித்து விடுவேன். அந்தப்புழு குகளை இன்று கினைத்தாலும் வெட்கமாக இருக்கின்றது.

பின்னர் ஆங்கிலக் கல்லூரியாகிய கன்னியர் மடத்துக்கு வந்ததும் அங்கே வாசகசாலைப் படிப்பு கட்டாய வகுப்பாக இருந்

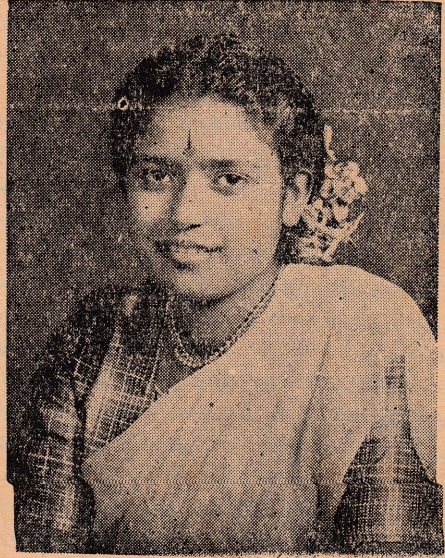
தது. வகுப்பு வாசிகசாலைகளும் உண்டாயின. ஆசிரியரின் உதவியோடு சிறு சிறு தொடர் புத்தகங்களை வாசிப்பதுமுண்டு. அங்கே சங்க நூல்களைத் தவிர்த்த தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்கு இடமில்லை. ஆனால் நிறைய ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் இருந்தன. ஆரம்பத்தில் எனது தாகத்துக்கு ஏற்றதாக வேகமாகப் படிக்க முடிய வில்லை. பிற மொழியானதால் இறுதிப் பரீட்சை முடிந்ததும் பெறு பேற்றிற்காகக் காத்திருந்த மூன்று மாதமும் எமது வாழ்க்கையே அந்த அளவில்தான் கழிந்தது. நானும் எனது தோழியொருவரும் போட்டி போட்டு நாவல்கள் வாசிப்போம். சார்ல்ஸ் டிக்கென்ஸின் 'டேவிட் கொப்பவீல்ட்' எங்களுக்குப் பாடப்புத்தகமாயமைந்தபடிபால் அவரது மற்றைய நவீனங்களை முதலில் படித்துத் தீர்த்தோம்; தொடர்ந்து 'ஸ்டீவன்சன், யேன் ஒஸ்ரின்' அலெக்ஸாண்டர் மோஸ், தோமஸ் ஹார்டி, வில்லியமாஸ் கொலின்ஸ், ரென்னிசன் முதலிய பலர் அறிமுகமானார்கள். 'கொலின்ஸ்' இன் வெள்ளையுடை நங்கை (Woman in White) எனக்கு மிகப் பிடித்த புத்தகம். வாசித்து முடிந்ததும் என்ன புத்தகம் யார் எழுதியது எனக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறித்துக் கொள்வோம். அது இப்போதும் என்னிடம் உள்ளது.

பரீட்சைக்கு சித்தியெய்திப் பயிற்சிக் கல்லூரிக்குச் செல்வதற்கு இடையிலிருந்த ஒன்பது மாதங்களும் 'அகஸ்தா கிறிஸ்டி'

உட்படச் சில துப்பறியும் நாவல்களும் இரு காண்டேகரின் நாவல்களும் தாகூரின் கதைத்தொகுதி ஒன்றும் கிடைத்தன. இவற்றோடு தி. மு. க நூல்கள் மிகுதியாகக் கிடைத்தன. மலிந்த விலையோடு கூடிய இப் புத்தகங்கள் மாணவ சமுதாயத்தில் நிறையக் கிடைத்தன. சகோதரர்கள் யாரிடமாவது வாங்கிவருவார்கள். நூற்றுக்கதிகமானவை. முதலில் கிடைத்த புத்தகமே "வள்ளி நாயகியின் கோபம்" என்னும் கவர்ச்சிகரமான தலைப்பைக் கொண்டது. தேடித் தேடி வாசிக்கும் ஆர்வமும் புரட்சிகரமான எண்ணங்களும் தோன்றத் தொடங்கின. வளர்க்கப்பட்ட கொள்கைக்கும் படிக்கும் நூல்களின் கொள்கைக்கும் இடையே போராட்டம். எதிலும் தெளிவில்லாத தன்மை. என்றாலும் அதுதான் நாகரீகமென நம்புதல். புரட்சிகரமான மாற்றங்களை ஏற்கவேண்டும் என்னும் இளம்பருவம். முக்கியமாக வேற்றுமதப் பாடசாலையிலும் அசையாத கடவுட் கொள்கையிலேயே ஈடாட்டம். கம்பராமாயணம் படிக்காமலே கம்பரசம் படித்தும் புராணக் கதைகள் தெரியாமலே அதன் எதிர்ப்பைப் படித்தும் யாருடனும் விவாதிக்கும் துணிச்சல். சரளமான அடுக்குத்தொடர். இளங்கன்று பயமறியாதல்லவா!

கோளாறு கொடுக்கும் குமரப் பருவம் கடக்கும் சமயம் — 19 வயது— பயிற்சிக்கல்லூரி. சிதறித் தழையை ஒன்று சேர்க்கும் முயற்சி அகப்பட்ட புத்தகங்களை வாசித்த நிலைபோய், நாமாகத் தேர்ந்தெ

டுத்து வாசிக்கக் கூடிய ஒரு அருமையான வாசிகசாலை அமைந்திருந்தது. அங்கே தமிழ்ப் புத்தகங்கள் நிறைந்திருந்த ஒரு வாசிகசாலையை முதல்முதலாகக் கண்ட இன்பம் சொல்லுந் தரமன்று இனிப்பென்று அழுங்குமுந் தைக்கு பலவித - பல வர்ண பலசுவை மிட்டாய்களைநிறையப் போட்டால் அது என்ன செய்யும்? எதை எடுத்து உண்ணும்? அப்படியே முதலில் மலைப்பு. பின் முழுவதும் வாசிக்க வேண்டும் என்றும் தாகம். அப்போதுதான் (பத்திரிகைகளில் அறிமுக

மான எழுத்தாளர்களை தவிர) அனேகர் அறிமுகமானார்கள். அவர்களில் மு. வ. காண்டேகர், அகிலன் முதலியோர் எனது வழிபாட்டுக்குரியவர்களானார்கள். அகிலனின் “நெஞ்சின் அலைகள்” என்ற நாவலில் “லேக்கடலையே எனது நெஞ்சில் அலைகளடி” என்ற பகுதியில் வரும் வர்ணனை இன்றும் என் மனதில் ஓவியம்போல் நின்று பசுமையான இன்பத்தை அளிக்கின்றது! ‘கல்கி’ ‘லக்ஷ்மி’ அவர்களது பல புத்தகங்களைப் படித்தேன் ‘கல்கி’ அவர்களைப் பற்றி தினகரனில் யாரோ அறிமுகப் படித்திய பேசுது முக்கியமாக அவரது படைப்புகள் பெண் வாசகர்களைத் திருப்திப் படுத்துபவை என்று எழுதியிருந்தார்கள். அதில் என்ன நகைச்சுவையோ? என்றாலும் மென்மையுணர்ச்சி நிறைந்தவர்களால் அவரைப் பாராட்டாமல் இருக்க

முடியாது. மிகமிகச் சிலரால்தான் உயர்ந்த கருத்துக்களை எளிய இனிய தொடர்களில் வெளியிட முடியும். அவை வாசகனின் உள்ளத்தில் நிரந்தர இடம் பிடிக்கமுடியும்.

இக் காலத்தில் மார்க்டுவையின், கார்க்கி, மாப்பாஸான் முதலியோரின் நூல்களும் சிறையக் கிடைத்துப் பரந்த அறிவு பெற வாய்ப்பாயிற்று. ஆனாலும் மு. வ. வின் செல்வாக்கு என்னுள் நிறைய இடம்பெற்றது அசல் திருடனையும் மன்னிக்கும் மனப்பான்மையும் ஒருசெயலை வெவ்வேறு கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கும் தன்மையும் வளர்ந்தன. இக்காலமே எனது வாசக காலத்தின் பொற்காலம் எனலாம்.

ஆனால் பரிதாபமான முறையில் எழுத்து எழுத்தாளர்களில் இவ்வளவு பரிச்சயம் ஏற்படவில்லை. எழுக்கேசரியில் நாவல் எழுதிய முறையால் இலங்கையர்கோன், தேவந்த. சண்முகசுந்தரம் முதலியோர் பற்றி மிகவேசான ஞாபகம். யார் எழுதுகிறார்கள் என்றறிய ஆவல் இல்லாதிருந்தமையும் காரணமாகலாம்.

பின்னர் உத்தியோகமும் பால் பண்டிதர் படிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தன. பழைய இலக்கியம் படிக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தி ஆவலைத் துண்டியவர், திரு. வேந்தலர் அவர்கள். யாப்பு அணி, பொருளிலக்கணங்களைக் கூட இரசிகத்தன்மையுடன் இலக்கியமாகவே போதித்தார். அவர் பழமையும் புதுமையும் ஒருங்கேசிறித உண்மையான இலக்கிய இன்பத்தை மாணவரிடம் உணர்த்தினார். அவற்றைக் கற்பதனால் மொழி வளமும் பரந்த அறிவும் ஏற்படுவதன்றி, இன்பமும் பயப்பதாகும். அப்போதொடங்கிய சங்கத்தமிழ் நூல்களின் படிப்பு இப்போதும் தொடர்ந்து பொழுது போக்காக நடைபெற்று வருகின்றது. இதற்கு கி. வா. ஜ. போன்றோரின் துணை நூல்கள் உதவிபுரிகின்றன. இப்போதும் பத்துப்பாட்டில் நெடுநல்வாடையும், நந்திணையில் 112 வது பாடலும், படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பதிற்றுப்பத்தில் 5-ம் பத்து முடித்திருக்கிறேன். திருக்குறள் ஒன்றைத்தவிர

எதையும் முழுமையாகப் படித்து முடிக்கவில்லை.

வாழ்வின் வசந்த காலம் ஆரம்பமாகியது. ஆழ்ந்த படிப்புக் குறைந்தது. தலைமைத் தபாற்கந்தோர் வாசகசாலையிலிருந்து, எமிலிசோலா. எட்கார் வலன் ஹெர்மினியா அளாக், லோறன்ஸ் ரூபி. எப். அயர்ஸ், ஸ்ரான்லி காட்னர். விக்டர் ஹியூகோ, பாபலா காட்லன்ட் ஹெமிங்வே முதலியனவும் முக்கியமாக டேனிஸ் ரொபின்ஸ் சும் ஏராளமாக வரத்தொடங்கின. இளம் மனைவிக்குக் கிடைத்த பரிசுகள் இவை. விலை மதிக்க முடியாதவை. பின்னர் பட்டதாரிப் படிப்புக்கு ஆயத்தஞ்செய்த காலத்தில் படிப்பை நான் படிப்பாக கருதுவதில்லை. பொழுது போக்காகவே கருதி வந்தேன். படிப்புக்கு உதவியாக இருக்கும் பொருட்டு ஷேக்ஸ்பியர், பெர்னாண்டோ, யோன் கொள்கூட், ஹக்ஸ்லி, வெல்ஸ் போன்றோரும் கீர்ஸ் ஷெல்லி மில்ரன் போன்றோரின் தொடர்பும் கிடைத்தன. கீர்ஸின் கவிதைகள் எனக்கு மிகப் பிடிக்கும். அத்தோடு உலாவகை பிரபந்த வகைகள் போன்ற இடைக்கால நூல்களும் இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூல்களும் அறிமுகமாகின. ஒவ்வொன்றிலும் சிறிது சிறிதாயினும் வாசித்துள்ளேன்.

இதுவரை ஒதுங்கி வந்தன சமய இலக்கியங்களே. ஆனால் அதற்கும் காலங் கிடைத்தது. குழந்தைகள் உதரத்தில் இருக்கும்

போது நிறையப்புத்தகங்கள் வாசிக்கவேண்டும் என்பார்கள். அப்படியானால் என் முதற் குழந்தைகள் நிறைந்த இலக்கிய உணர்ச்சியைப் பெற்றிருப்பார்களென நினைக்கின்றேன். மூன்றாவது குழந்தை ஆணைக்கத்தான் பிறக்கும் என்னும் முழுநம்பிக்கையோடு விஞ்ஞானப்புத்தகங்களைத் தேடி வாசித்தேன். மனங்கசந்தாலும், களைப்பு மேலிட்டாலும், சுவையூட்டா விட்டாலும்கூட, பிடிவாதமாக வான ஆராச்சி, அறிவியற்றுறை அறிஞர்கள் பற்றியன எல்லாம் தேடித் தேடி வாசிக்கும்படியாயிற்று. என்றாலும் யாரோ ஒரு பிரபல அறிஞருக்குச் செய்யும் சேவையென நினைத்து மனதை ஒருமைப்படுத்தி வாசிக்கப் பயின்றேன்.

எம்மைச் சோகத்திலாழ்த்தி அன்புமகன் வான ஆராச்சி செய்யச் சென்றபோது—சமய இலக்கியங்கள் தஞ்சமளிக்கத் தொடங்கின. எவரை, நாசிக்குலத்தோடு மாத்திரம் பழகிய ஒன்றுக்காகப் பெண்குலத்தையே இழிவு படுத்திப்பாடியவர் என்று வெறுத்து ஒதுக்கி வந்தேனோ... அவரிடமும் சிறிது நாள் அடைக்கலம் புருந்தேன். ஆம், பட்டினத்தார் பாடல் கூட சுவை நிறைந்த தத்துவப் புத்தகம் தான். இன்னும் திருமூலரும் கீதைப் பிரசங்கமும், விவேகானந்தரின் சொற்பொழிவுகளும் வாசிப்பில் இடம் பெறலாயின. மனிதன் பூரண திருப்தியோடும், நிறைந்த வலு

வோடும், பொறுப்புள்ளற்ற கவலையில்லா வாழ்க்கைவாழும்போது தன்னம்பிக்கையும் பிற சக்திகள் அலட்சியபாவமும், சுயமேம்பாடும் உள்ளவனாகக் காட்சியளிக்கிறான். வாழ்க்கையில் சரிவோ, தன்பமோ—தன் சக்திக்கு மேம்பட்ட ஒன்றினால் ஆட்டப்படும்போதுதான் பிறரை மதிக்கவும், பயபக்தி ஏற்படவும், இன்னொரு சக்தியின் துணையவேண்டவும் தொடங்கி அலைகடலில் தானொரு துரும்பு என உணருகிறான்.

எழுத்தாளர் உலகத்தோடு தொடர்பு வந்தபின். ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளாக ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை ஊன்றிப் படிக்கின்றேன். வாசிக்கவேண்டுமே என்ற கடமையுணர்ச்சி காரணமாகப் படிப்பவை பல. இவரால் எப்படி இப்படியெல்லாம் எழுதமுடிகிறதென்ற ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்துவன சில. அனுதாபத்தையும் பெறுபவை சில. எப்பொழுதோ எங்கோ வாசித்தவைபோன்ற மயக்கத்தை அளிப்பன பல. இப்படிப் பல ரகங்கள்,

கற்பனையில் தோன்றும் கதாப் பாத்திரங்கள் தத்ருபமாக இருக்கவேண்டும், ஒரு சிறு விடயத்திலா யினும் இயற்கைக்குப் புறம்பானதாக இருத்தல் கூடாது. உண்மையாக அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக காம் அன்றாடம் வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவரையும் அப்படியே சித்திரித்தல்

பொருந்தாது. குறிப்பிட்ட அளவு இலட்சியங்களோடு கதாபாத்திரங்கள் விளங்கவேண்டும், இப்படி ஒருவன் இதுவரை வாழ்ந்ததில்லையே, என்றாலும், வாழ முடியும் என்ற உண்மையை வாசகன் உணரவேண்டும். மணிவண்ணனின் “குறிஞ்சிமலர், பொன் வீலங்கு” இதற்கு உதாரணமாகலாம். அப்படிப் படைக்கப்பட்ட இலக்கியம் வாசகனால் வாழ்த்தப்படும். தற்போதைய இலக்கிய உலகில் தி. ஜானகிராமன் நல்லதொரு இடம் வகிக்கிறார். அவரது ‘மோகமுள்’ சுதேசமித்திரனிலும், ‘அன்பே ஆரமுதே’ கல்கியிலும், ‘உயிர்த்தேன்’ விசுடனிலும் வந்தன. சில படைப்புகள் சமுதாய நீதிக்கு மாறுபட்டதாயினும்கூட, பாத்திர அமைப்போடு ஒட்டிச் செல்லும் நடை, ஏற்றகுழ்நிலையை உருவாக்கும் தன்மை முதலியவற்றால் தனிபெரும் வார்ப்பாக விளங்குகின்றன.

மனிதனின் நல்வாழ்விிற்கு உதவுகூடிய உயர்ந்த இலட்சியங்களைப் பெற்றுச் சொற்களஞ்சியமாக விளங்குவன; கவலைகளைப்போக்கி எண்ணக்களை உயர்த்துவன, நமது பண்பாட்டை எந்நிலையிலும் வற்புறுத்துவன:— இப்படியான படைப்புகளுக்கு வாசகனிடம் என்றும் செல்வாக்குண்டு. என்னைப் பொறுத்தவரை குப்பையென்று கழித்துவிடக் கூடிய வற்றையும், கோபுரமென்று ஏற்றிவைக்கக் கூடியவற்றையும், கடைசி வரை பொறுமையோடு படிக்கிறேன்.

மன்வாசனைக் கதைகள் உண்மையாகவே புரிவதில்லை. பெரும் பிரயத்தனம் எடுத்து எழுத்துக்கூட்டி உரத்து உச்சரித்து வாசிக்கும் போது தான் சிறிது புரியும். அப்படி இருந்தும்—பலன் பூஜ்யமாயினும் வாசிப்பேன்.

ஈழத்து எழுத்தாளர் அனைவரும் எனக்குப் பரிச்சயமானவர்கள். மிகவேகமாகப் புகழடைந்து வருகிறார்கள். நல்ல சிருட்டிக்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. என்றாலும் பெயரொன்றையும் கூற நான் முன் வரவில்லை. அதில் பிரச்சனைகள் பல தோன்றலாம். உள்ளதை உள்ளொன்று கூறுவதற்கு பயப்படத்தேவையில்லை. என்றாலும் எந்தலை உருளுவதை நான் அதிகம் விரும்பவில்லை. தென்னக எழுத்தாளர்களும் பழக்கமானவர்களே. பட்டியல் நீளுமே என்பதற்காக அவர்கள் பெயர் தராதொழிந்தேன்.

பண்புடையாளரின் தொடர்மீலும் உயர்ந்த தூறியிர்சி மிக நன்மை தரும். மொத்தத்தில் பொறுப்புள்ளும் பிரச்சனைகளும் கூடி இருக்கிற இந்நாட்களில் கூட என் வாசிப்புத் தாகம் தணிவதில்லை.. ஆகவே அதுபவம் முகிர முகிர வாசிப்பின் எல்லை பரந்தது கொண்டே போகிறது.. இதில் எதனை விரும்பி வாசிக்கிறேன் என்பது பல் கவை அழுதில் எதை விரும்பி உண்கிறேன் என்பது போன்றது எனினும் என்னை ஒரு நல்ல வாசகர் என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமையடைகின்றேன்.

முதல் முகவல் சந்தக்கேள்

—இ. ஆர். திருச்செல்வம்

காலம், தேதி ஒன்றும் சரியாக ஞாபகமில்லை. யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம், 1952 அல்லது 1953-ம் ஆண்டாக இருக்கலாம். ஆசிரியர் வராத்தால், வழமைபோல் கல்லூரி நூல் நிலையத்துக்குச் செல்ல லாமென்று மாடிப் படியில் ஏறிக்கொண்டிருந்தேன். படிகளில் ஒருவர் எதிரே இறங்கி வந்தார். அவர் கம்பிரமான தோற்றத்தின் உயர்வையும், சிறப்பையும் பார்த்தால் மதித்து சங்கை செய்யவேண்டிய ஒருவர் போலத் தோன்றியது. அவர் யார், எங்கிருந்து வந்தார் என்பதை அறிய வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்போதைய அறிவுத் திறனுக்கும் மன நிலைக்கும். சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப அவர் ஒரு போதகர் என்ற விசுவாசத்துடன் படிகளில் ஏறினேன் புன்சிரிப்புடன் லாவமாக மாடிப்படி இறங்கினார். திரும்பி அவரை நோட்டம்விட்டேன். கம்பிரமான தோள்பட்டை. பின்புறத் தோள்பட்டை வரை 'பாப்' செய்யப்பட்ட கேசம்.

மற்றொரு நாள், நடுத்தர வயது டைய ஒருவர் ... எனக்கு அறிமுக மில்லாதவர் வேம்படி மகளிர் கல்லூரிக்கு அருகாமையில் மாலை நேர வெயிலில் சுருட்டுப் புகைத்துக்கொண்டு, தெருவில் நடந்து கொண்டிருந்த பெண்களின் அழகில் தன்னை மறந்து இன்புறுபவர்போல் பரிவுகாட்டி நடந்து கொண்டிருந்தார் பக்கத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த பெண்கள் துரிதமாக நடையைக் கட்டினார்கள். பார்வை குறைந்தவர்கள் மனிதர் நடமாடுவதை மரங்கள் நடமாடுவதுபோல் கணிச்சிறுர்கள். இவர்கள் நிலையும் அவ்வாறே தான்.

சற்று சமீபமாக 'நெருங்கிய தும் அவரை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. அன்று நூல் நிலையத்தில் சந்தித்த அதே மனிதர் தான்! அழகும், ஆண்மையும் அமையப்பட்டிருந்த நல்ல பருவம், பருவத்திற்கேற்ற உருவம், உயரத்துக்கேற்ற வளர்ச்சி. வெள்ளையும், மஞ்சளும் கலந்த தாழம்பூ மேனி, அளவிட்டுக் செதுக்கியிருந்த அங்க அலகங்கள். நிமிர்ந்த தன்நடை;

குறுகை புரியும் கண்கள். ஒரு முறை பார்த்தால் மறுமுறை பார்க்காமல் செல்ல முடியாத உடல் ஆகுகுதி.

பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் இந்த மனிதரை தெருளிலும், நூல் நிலையத்திலும் பலமுறை சந்தித்துள்ளேன். அவரின் கம்பிரமான தோற்றம் என்மனதில் வேர் ஊன்றி நிலைத்துவிட்டது.

யாழ்ப்பாண நூல் நிலையம். ஒரு நாள் எனது கண்பர் ஒருவர் “இவர் தான் அழகு சுப்பிரமணியம் ஆங்கில வார இதழ்களில் எழுதும் சிறுகதை எழுத்தார். பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்றவர்” எனச் சுட்டிக் காட்டினார்.

தூரத்தில் நின்ற — அவர் சுட்டிக்காட்டிய இதே மனிதன் தானே அழகு சுப்பிரமணியம்! மனதில் அதிர்ச்சி! சில ஆண்டுகளுக்குமுன் இந்திய வார இதழ் ஒன்றில் வெளியான இவர் கதைநிலைவுக்கு வருகிறது. சஞ்சிகையொன்றில் நான் படித்த கதையின் ஆசிரியருடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை. ஆனால், தயக்கம்! எப்படி அறிமுகம் செய்து கொள்வது? ஆங்கில எழுத்தாளர் அவருடன் வீண்வம்பு, ஏன்...? கண்மூடித் தனமாக கால் வைத்து விட்டுப் பின் எடுக்க முடியாமல் திகைக்கக் கூடாது. என் ஆசைவெறும் கனவாக முடிகிறது. சிறிது வேகத்துடன் நடப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு

ஆயாசத்தோடு நூல் நிலையத்தை விட்டு வெளியேறினேன்.

இதன் பின் ஒருமுறையென்ன பல முறை அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். தெருவில் நடக்கும் போதும் அழகில் தன்னை மறந்து இன்புறுகிறார். பெண்களிடம் பரிவு காட்டுகிறார். அவரும் மனிதன் தானே! முகத்தில் கவலையின் சாயல் படிந்திருந்தது. அனைத்தையும் புன்சிரிப்பு என்னும் திரைக்குள்ளாவகமாக மறைத்துக்கொள்கிறார்.

ஏனோ தானே என்று நாம் ஒதுக்கித்தள்ளும் காலம் ஓடியது. கல்கத்தாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தேன். அப்போது யாழ்ப்பாண நகரசபை முன்றலில் யாழ்வினோதகக்காணியல் நடந்துகொண்டிருந்தது. போகாத பொழுதைப் போக்குவதற்காக ஏ. ஜே யுடனும் ஜீவா யுடனும் காணியலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். அன்று தான் அந்த நிகழ்ச்சி — எதிர்பாராத சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. எதிரே அழகு சுப்பிரமணியும் சிறிது வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தார்.

ஜீவா தனக்கே உரித்தான பெருமிதத்துடன் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தபடி, “டேய்! அழகு வருகிறார். சிகரெட்டை எறி. காலைக் கிழே விடு” என்றார்.

சிகரெட்டை அனுயாசமாக புகைத்துக் கொண்டு காலைத்துக்கி

கல்லில் வைத்துக்கொண்டு நின்
றேன். புகை வளைபங்கள் சிகரெட்
பிடிக்காத நண்பர் ஜீவாவின்
முகத்தைதழுவிக்காற்றில் கரைந்தது.
ஏ. ஜே தூரத்தில் யாருடனே சம்
பாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஜீவா சிகரெட்டை எறிபச்
சொன்னதைக் கேட்க பொறுக்கா
மல் ஒரு விசித்திர உணர்ச்சி ஏற்
பட்டது. மனத்துக்குள் ஜீவாவைக்
கடிந்துகொண்டே சிகரெட்டை ஒரு
பக்கமாக எறிந்தேன். இந்தச் சம
யம் திரு. அழகூர் சுப்பிரமணி
யம் வந்தார்,

ஜீவா, சமத்காரமாக “இவர்
தான் மிஸ்டர் திருச்செல்லம் எழுத்
துலகத் தொடர்புடையவர்” —
என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்
தார்.

அழகு எனது கையைப்பற்றி
சம்பிரதாய பூர்வமாகக்கைகுலுக்கி
னார், காணிவல்லுணர் திரளுடன்
சங்கமமாகாமல் நடைபாதையின்
அருகில் ஒதுங்கி நின்றோம், அங்கு
மிங்கூர் நடமாடும் பெண்களையெல்
லாம் எண்ணிக் கணக்கிடுபவர்
போல் அழகு பார்த்துக் கொண்டி
ருந்தார். திரென்று “ஒவ்வொரு
மனிதரும் — புனிதரோ, அல்
லீரோ — அவர்களுக்கும் ஓர் இத்
யம் இருக்கிறது என்ற விசுவாசம்
நம்மவர்களுக்கு இருக்குமால்
அழகூர் ரசிப்பதில் தவறொன்
மில்லை, என்று ஆங்கிலத்தில்
சொன்னார். அவர் கூற்று உண்

மையோ, கற்பனையோ, எப்படி
இருப்பினும், அது அவரின் மன
நிலையை விளக்கியது.

இந்தப் பேச்சை ரசிப்பவன்
போல் சிரித்தேன்; அவரும் சிரித்
தார், பிறகு தணிந்த குரலில். “மன்
னியங்கள் எனக்கு வேலை இருக்கி
றது” என்று சொல்லிக்கொண்டு
யாரையோ தேடுபவர் அவசர
மாகப் போய் விட்டார். மனுஷன்
எவ்வளவு தாராளமாகப் பழகுகிறார்
கிழக்கு என்பது மருந்துக்கும்
கிடையாது,

ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணம் வாடி
வீட்டில் அழகுவை மறுபடியும்
சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது—
ஏகாந்தமாக ஒரு மூலையில் இருந்
தார். மதுக்கண்ணம் முன்னால்
இருந்தது.

என்னைக் கண்டதும் ஆசனத்
தில் அமர்ந்தி “How about a
dring,” என்று கேட்டார். அவர்
அழைப்பை என்னால் மறுக்க முடிய
வில்லை, அப்போது யாழ் விநோ
தக் காணிவலில் ஜீவாவின் நிலை
..... என் மனக் கண்முன்
தோன்றி மறைந்தது.

சம்பாஷணை ஆரம்பமாகியது
அழகு கனிந்த உள்ளத்தோடும்,
பணிவோடும் விஷங்களை விவா
தித்தார். நம்மவருக்குள்ளே அகே
கர், ஆங்கில எழுத்தாளர் என்றால்
அவருக்கு தமிழ் இலக்கியம் கட்
டுப்போட்டாலும் வராது என்று
நினைக்கிறார்கள். அவருக்குத் தமிழ்

இலக்கியத்திலும் கொஞ்சம் ஈடு பாடு உண்டு. அவர் வள்ளுவரைப் பற்றி கொண்டிருந்த கருத்தை அறியாதவரும் அறிந்து கொள்ள ஒரு சம்பவத்தை இங்கு ஞாபகப்படுத்துவது நன்று.

“வள்ளுவரைப் பற்றி நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?” என்றுர். அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல நான் சற்றுத் தயங்கினேன். காரணம் தெரியாததனமாக மாட்டிக் கொள்வதை விட மௌனம் சாதிப்பது மேல் - இல்லையா?

மனுஷன் வீட்ட பாடில்லே.

“தோன்றிற் புகழூடன்தோன்றுக அஃதில்லாதார் தோன்றினிற் தோன்றமை நன்று” -- இக்குறள் தரும் கருத்து என்ன? பழைய நினைவு வரவே பள்ளிக் கூட வாழ்க்கையில் பாராயணம் செய்து வைத்திருந்த பரிமேலழகர் உரையை ஒப்பித்தேன்.

அழகு, “இக்குறள் நானிசுத்தை அல்லவா பிரச்சாரம் செய்கிறது; ஹிட்லருக்கும், வள்ளுவருக்கும் இது விஷயத்தில் வித்தியாசமேயில்லை.” என்று ஒரு போடு போட்டார். இது அவர் கருத்து. இதைக் கேட்டு நான் அதிருப்தியுற்று மனம் சுளிக்கலாமா?

அழகு, மாலை வேளைகளில் தினசரி நவநாமல் பறங்கித் தெரு

விலுள்ள 'பிரியியர் கபே'க்கு வருவார். நான், கனகரெட்டு, ஜீவாதேவதாசன், விவேகானந்தராசா, மகாலிங்கம், தம்பிராசன். மாணிக்கவாசகர் போன்றோரும் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்பொழுது வந்து தங்கியிருக்கும் சில பல இலக்கிய நண்பர்களும் அங்கு சந்திப்பது வழக்கம். அழகு சம்பாஷணை செய்வதில் கலைஞர், தனது இங்கிலாந்து அனுபவங்களையும் அங்குள்ள இலக்கிய நண்பர்களுடும் பற்றிக் கூறுவார். குறிப்பாக முல்ராஜ் ஆனந் அவர்களைப் பற்றி அவர் கூறிய சுவையான விவரங்கள் இன்னும் எனது மனதில் பசுமை குணமலம் இருக்கின்றன.

அவருக்குத் தமிழ் சுறுசுறுப்பாக வாசிக்கத் தெரியாது. இருந்தும் தாய்ப் பாஷையல்லவா தமிழ்? இங்குள்ள சில குறிப்பிடத்தகுந்த எழுத்தாளர்களின் சில சிறு கதைகளைப் படித்துப் பார்த்து மனம் திறந்து அடிப்பிராயங்கள் சொல்லுவார். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சர்வ தேச அந்தஸ்தைப் பெற வேண்டுமாக இருந்தால் இலக்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய சிறு கதை நுட்பங்களைப் பற்றிச் சாங்கோ பாங்கமாக விவரிப்பார். இவரது கருத்துக்களால் பயனடைந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறார்கள். சரியோ தப்போ தனக்குப் பிடித்தமான கருத்துக்களை மிகத் துணிச்

சீலாகவும், உறுதியாகவும் வாதிப்பார்' எனிரே இருப்பவர் சாதாரண இலக்கிய ரசிகரை இருந்தாலும் தனி மதிப்புக் கொடுத்து அவரது கருத்துக்களையும் காது கொடுத்துக் கேட்பது அழகுவின தனிப் பெருஞ் சிறப்புகளில் ஒன்று.

அழகு சுப்பிரமணியத்தின் கதைகள் ஒன்றிரண்டு தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவர் கதைகளை நானும் தமிழாக்கியுள்ளேன். மொழி பெயர்ப்பை வரிக்கு வரி மூலத்துடன் ஒப்பு நோக்காமல் பிரசுரிக்க அனுமதி தருவது கிடையாது. சில சமயங்களில் வேண்டிய திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் செய்யும் படி பணிப்பார். ஆனால் தானாக அடித்துத் திருத்தும் கிறுக்குத் தனம் அவரிடம் கிடையாது. தன்பக்கம் பிழை கண்டால் விட்டுக் கொடுக்கும் பெருந் தன்மையும் அவரிடம் உண்டு. ஆனால், அவர் பாரிஸ்டர் ஆகையால் பிழை வராமல் தற்கீதியாகப் பேசி காரியத்தை முடித்துக் கொள்கிறார்.

ஒரு நாள் "இராஜா புறக்கடரின் சிறு கதைத் தொகுதி எப்படி?" என்று கேட்டார்.

"கப்பலிலும், துறைமுகங்களிலும் பேசும் ஆங்கிலம் - வாசகர்களுக்கு என்னவோ புரியாது என்று நினைக்கின்றேன்." என்றேன்.

அவரும் 'உங்கள் கருத்து சரியானதே!' என்று சொல்லிக் கொண்டு 'பாரு' க்குள் துழைந்து விட்டார்.

இன்று காலம் மாறிவிட்டது. அன்று பார்த்த அழகுவை இன்று பார்க்க முடியாது. அந்தக் கம்பிரத்தையும் காண இயலாது, என்ன இருந்தாலும் அவர் ஒரு இயந்திரம் அல்ல. அவருக்கு ஓர் இதயம் இருக்கிறது. இன்பம், தன்பம், கவலை, ஏமாற்றம், வெற்றி, தோல்வி, பிரிவு யாவும் அவரது பண்பட்ட இதயத்தைப் பாதிக்கின்றன. அவருக்கும் நோய் உண்டு. கவலை உண்டு, அனைத்தையும் புன்சிரிப்பு என்னும் திரைக்குள் இன்றும் லாவகமாக மறைத்துக் கொள்கிறார்.

பாரிஸ்டராக வரவேண்டும் என்ற சிலரின் நிர்ப்பந்தத்தினால் வாழ்க்கையில் இனிய வாய்ப்புகளை இழந்த இலக்கிய மேதையை இன்று நீங்களும் சந்திக்கலாம். ஆனால் காலம் மாறிவிட்டது என்பது தவறு. ஏனெனில் அழகுவை - அந்தச் சர்வ தேசப் புகழ் படைத்த இலக்கிய மேதையை முற்றாகப் புசிந்த மதித்து நடக்கும் சிலர்கள் நம்மிடையே இன்றும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

★ எதையாவது படைப்பவரிடம் ஏதாவது புதுமை இருந்தே தீரும்.

ஈழமும் திரைப்படங்களும்

ஏ. ஜே. கனகரெட்டு

அறுபது ஆண்டுகளுக்குச் சற்று மேலாக இலங்கைக்கும், திரைப்படங்களுக்கும் தொடர்பிருந்து வந்திருக்கின்றது. 1905-ல் இலங்கையிலே முதற்நடவையாக, கொழும்பிலே திரைப்படங்கள் திரையிடப்பட்டதாக அறிகிறோம். இதைத் தொடர்ந்து கொழும்பிலும், கண்டியிலும், துவரெலியாவிலும் படமாளிகைகள் நிறுவப்பெற்றன. இவைக்கு இந்தியரது வணிக நிலையம் ஒன்றே பொறுப்பாயிருந்தது.

முதல் 30 ஆண்டுகளிலே இலங்கையிலே திரையிடப்பட்ட படங்கள் மெளனப் படங்களேயாகும். 1929 ல் தான் முதற்நடவையாக பேசும் படம் இங்கு திரையிடப்பட்டது. அன்று தொட்டுத்தான் ஹாலிவுட் படங்களும் இந்திய (சென்னை, பம்பாய்) படங்களும் இங்கு ஆதிக் கள் செலுத்தத் தொடங்கின. மெளனப் படங்கள் இங்கு திரையிடப்பட்ட காலத்தில் புகழ்பெற்ற எத்தனையோ ஜெர்மனிய மெளனப்படங்கள் இங்கு திரையிடப்பட்டன. 1928 ல் தான் இலங்கையர் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் திரையுலகில் காலெடுத்து வைத்தனர். அவ்வாண்டிற்குள் காலஞ்சென்ற, சேர். சிற்றம்பலம் கார்டினரும், திரு. ஏ. எல். தம்பிய்யா அவர்களும் கூட்டுச்சேர்ந்து 'சிலோன் தியேட்டர்ஸ்' என்னும் தாபனத்தை நிறுவினர். திரைப் படங்களை இறக்குமதிசெய்து அவற்றை விநியோகித்து திரையிடுவதில் வெளிநாட்டாருக்கிருந்து வந்த ஆதிக்கம் 1928ல் தான் இலங்கையருக்குக் கைமாறியது என்றால் அது மிகையாகாது. வெகு விரைவிலே 'சிலோன் தியேட்டர்ஸ்' தாபனம் சக்திமிக்க, ஏகபோக உரிமைவாய்ந்த நிறுவனமாய் மாறியது. ஏறக்குறைய 20 ஆண்டுகளுக்குப் பின்புதான் இரு புதிய தாபனங்கள். 'சிலோன் என்ரரேயிண்டென்ட் லிமிட்டெட்' — 'சினிமாஸ் லிமிட்டெட்' சிலோன் தியேட்டர்ஸுக்குப் போட்டியாக நிறுவப்பட்டன.

வெறும் அன்னிய திரைப்படங்களை இறக்குமதிசெய்து, திரையிடுவதோடு நிற்காது, இக்கேயே படங்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கிய

பொழுதுதான் உண்மையான திரைப்படத்தொழில் இங்கு ஆரம்பமாகியது எனலாம். இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் 1947-ல் எஸ். எம். நாயகம் என்பவர் 'கடவுனு பொறந்துவ' என்னும் பெயரில் முதற் சிங்க ளப்படத்தைத் தயாரித்தார். இதற்கு முதல் 1925-ல் 'ரூயல் அட் வெஞ்சர்' என்ற பெயரில் மெளனப்படம் இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்டது. இதன் தயாரிப்பாளர் திரு ஏ. ஜி. நார்பாய். இப் படத்திலே வீரனாக நடித்தவர் அப்பொழுது ஆனந்தக் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த என். எம். பேரேரா (இன்றைய சமசுமாரைக் கட்சித்தலைவர்) ரூயல் அட்வெஞ்சர் என்னும் படம் இந்தியாவிலும், சிங்கப்பூரிலும் திரையிடப் பட்டபோதிலும் இலங்கையில் காண்பிக்கப்படவில்லை, காரணம் அதன்பிரதி வெளிநாட்டிலேயே அழிந்தமையே.

முதன் முதல் தயாரிக்கப்பட்ட சிங்களப் படத்தை அக் காலத்திலே ஆதிக்கம் செலுத்திய 'சிலோன் தியேட்டர்ஸ்' ஸ்தாபனம் தயாரிக்காது தனிப்பட்டவர் ஒருவர் தயாரித்தது ஈண்டு குறிக்கற்பாலது. வெளிநாட் டுப் படங்களை இறக்குமதிசெய்து, விரியோகித்து திரையிடுவதில் அதிக லாபம் பெற்றதனால் இலங்கையிலே படங்களைத் தயாரிப்பதற்கு 'சிலோன் தியேட்டர்ஸ்' ஸ்தாபனத்தாருக்கு எதுவித தூண்டுகோலும் இருக்க வில்லை. மேலும், நாயகம் தயாரித்த முதல் சிங்களப்படம் சிலோன் தியேட்டர்ஸ் மண்டலத்தைச் சார்ந்த எப்படமானிகையிலாவது திரையிடப் படாதது குறிப்பிடத்தக்கது. தனிப்பட்டவர்களுக்குச் சொந்தமான பட மாளிகைகளில், அதுவும் இதற்கென எழுப்பப்பட்ட சாவடிகளிற்குள் நாயகத்தின் தயாரிப்பு திரையிடப்பட்டது. நாயகத்தின் படைப்பிலே எத்தனையோ குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும் இந்நாட்டுப் படத்தயாரிப் பாளர்களுக்கு முன்னோடி என்ற முறையில் அவருக்கு நாம் எல் லோரும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். திரு. நாயகத்தின் முயற்சி 'சிலோன் தியேட்டர்ஸ்' ஸ்தாபனத்தையும் சிங்களப் படத்தயாரிப்பில் இறங்குவ தற்கு தூண்டியது. அடுத்து வெளிவந்த இரண்டாவது சிங்களப்படமான 'அசோகமாலா'வை தயாரித்தவர் சாந்திராமர் என்பவர். இப்படத் திற்குவேண்டிய பொருளுகி செய்து அதனை விநியோகித்து திரையிட் டவர் 'சிலோன் தியேட்டர்ஸ்' ஸ்தாபனத்தாரே. முதல் வெளி வந்த இரண்டு சிங்களப் படங்களும், அதைத் தொடர்ந்து தயாரிக்கப்பட்ட சிங்களப் படங்களும் தென்னிந்தியாவிலே உருவாகின. கடிசர் இலங்கை யராயிருந்த போதிலும் நெறியாளரும், தொழில் துட்பக்கலைஞரும் இந்நியர்களாகவே இருந்தனர். இதனால் சிங்களத் திரைப்படங்கள் வெகு வாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன என திரைப்படக் குழு அறிக்கை கூறுகின் றது. இதனைப் பின்பு ஆராய்வோம்.

சிங்களப் படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டதும், புதிய ரசிகர்களும் உருவாகினர். இதன் காரணமாகவும், திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் பழக்கம் பெருகியிருந்ததனாலும் திரைப்படத்தொழில் இலங்கையில்மேலும் வளர்ச்சியுற்றது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் படமாளிகைகளின் தொகை பங்கிப்பெருகியது. இந்தப் பெருக்கத்தின் விளைவாகவே இரு புதிய திரைப்பட மண்டலங்கள் தோன்றின. 1946-ல் 'சிலோன் என்ட்ரெயின்மென்ட்' என்னும் தாபனம் நிறுவப்பட்டது. 1949-ல் 'சினிமாஸ் லிமிட்டெட்' தாபிக்கப்பட்டது. இரு புதிய மண்டலங்கள் தோன்றிய போதிலும் இலங்கைத் திரைப்பட உலகின் நிலை அடியோடு மாறியது எனநாம்நினைத்தலாகாது. மூன்று 'சிலோன் திரேட்டர்ஸ்' ஸ்தாபனத்தார்' உலிக்காட்டு ராஜா'க்களாக விளங்கினர். அவர்கள் ஏகபோக உரிமை அனுபவித்து வந்தனர். இப்பொழுது வேறு இரண்டு நிறுவனங்களருடன் அவ் ஏகபோக உரிமையைப் பங்கிடுவேண்டியிருந்தது. அவ்வளவுதான் புதிய மண்டலங்கள் தோன்றியதுடன் ஏகபோக உரிமை ஒழியவில்லை. மாறாக மூன்று நிறுவனங்களும் இலங்கைத் திரைப்பட உலகின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கின. ஏகபோக உரிமை சிலருரிமையாக மாறியது.

(வளரும்)

தேசத்தை வீடாக எண்ண வேண்டும்

காரை. செ. சுந்தரப்பிள்ளை

தேனுறு பாலாறு பாயும் செல்வச்
 சிறப்புள்ள நாடாக ஈழம் தன்னை
 ஏனுக்க முடியாது; இங்கே யுள்ள
 எவராலும் ஆகாது என்ற வெண்ணம்
 போனாலே போதும்பின் புதிய வாழ்வு
 பொலியாதோ பொருளெல்லாம் புசிப்ப தற்கே
 தானாகக் கிடையாதோ தரித்தி ரந்தான்
 சந்தேனும் இல்லாமல் ஓடி டாதோ.

கல்லூரி வாசல்தனை மிதித்த பின்னர்
 காற்சட்டை போட்டதொழி லன்றி வேறு
 நல்லதொழி லெதுவாக இருந்த போதும்
 நாடாத வாலிபரால் நமது நாடு
 அல்லலுறு கின்றகென மேடை தோறும்
 அழுவோரும் அறிக்கைபல விடுகின் ரேரும்
 சொல்வதன்றிச் செயலேதும் புரிவ தில்லை
 சுரண்டுகிற எண்ணத்தை விடுவ தில்லை

எங்குசென்று பார்த்தாலும் லஞ்சம்; இஃதை
 எடுப்போரும் கொடுப்போரும் இல்லை யானால்
 பங்கமிலா திங்குள்ள கரும் மெல்லாம்
 படிப்படியாய் நிறைவேறும்; பண்பு மோங்கும்
 தங்கள் தங்கள் காசியத்தைத் தாமே சென்று
 தடையின்றிச் செய்துவர முடியும்; ஆனால்
 இங்குள்ளோர் உளமின்னும் மாற வில்லை
 உலுப்புகிற சிக்கலொன்று மோயவில்லை

காசியரும் கன்னியரும் கழனி தோறும்
 கன்னலொடு செந்நெவினை விளைக்க வேண்டும்
 பாளைநிறை தெங்கோடு நுங்கு பாக்குப்
 பார்த்தவிட மெங்குமழ கூட்ட வேண்டும்
 ஆகையேய்த்துப் பிழைப்போர்கள் மாய வேண்டும்
 ஆலைகளும் சாலைகளும் ஓங்க வேண்டும்
 வேகாதவருது தொழி லாற்ற வேண்டும்
 வெறும்பேச்சு வீரரிலா தொழிய வேண்டும்.

உழைத்துண்ண வேண்டுமெனும் எண்ணம் இங்கே
 யுருவாகா திருக்கின்ற வரைக்கும்; மக்கள்
 பிழைக்கின்றார் என்றிட்டால் அதிற் பா திப்பேர்
 பிறராலே வாழ்கின்ற ரென்ப தாகும்
 இளைக்கின்ற தேகத்தோ டெலும்பாய்ப் போகும்
 ஏழைநிலை யுயர்வாக வேண்டு னானால்
 திளைக்கின்ற செல்வத்திள் இருப்போ ரெல்லாம்
 தேசத்தை விடாக எண்ண வேண்டும்.

இன்பநாள்

வாராதோ?

— ஓட்டுமடத்தான் —

மாலே வேளைதனில் மனநிறைவு இல்லாமல்
சாலே யருகினிலே தனித்து நான் உலவிவந்தேன்
மாட மாளிகைகள் மலிந்திருந்த வீதிகளில்
கூட கோபுரங்கள் குறைவின்றி நான் கண்டேன்
உல்லாச வாழ்வுகண்ட உயர்மிகு வால்பரும்
சல்லாப மங்கையரும் சதிராட நான் கண்டேன்
நாள்முழுதும் தானுழைத்து நள்ளிரவில் விடுவந்து
தோள்சோர (க்) கூழின்றி துயர்படுவா ரங்கில்லை
குடிசைக ளிங்கில்லை; குலவுகின்ற செல்வருண்டு
துடிப்பாரிங் கில்லையென துள்ளியே நான் நடந்தேன்
உள்ளம் இசையினையால் உள்ளத்தை உருகவைக்கும்
அன்றும் தமிழ்மொழியில் அணங்கொருவள் பாட்டிசைதாள்
அள்ளி மடியிருத்தி ஆசையால் அவ்வணங்கை
கிள்ளி முகமணைத்து கிண்டல்செய்தான் ஓர்களை
முல்லைச் சிரிப்பீயும் முத்தொளிர் கன்னியவள்
மெல்லவே காளைக்கு மென்கரத்தால் அமுதிட்டாள்
அவனுக் கவனூட்ட அன்புகனிந்து நின்றான்
இவளுக் கவனூட்ட இன்பம் பெருகி நின்றான்
பஞ்சம் பரவியதால் பட்டினிக் காளாகி
தஞ்சம் அற்றொருவன் தள்ளாடி வருதல் கண்டேன்
வசட்டும் பசிப்பிணியை ஓட்டவொரு பிடிசோறு
கேட்டுங் கொடுக்காத கேடுகெட்ட அவ்விருவர்
எஞ்சிய சோற்றிலையை எறிந்திட்டார் வீதிகளில்
மிஞ்சி யிருக்குமென மிகவெண்ணி அவனோட
எங்கிருந்தோ வந்த நாய் ஏழையைக் கடித்துவிட்டு
பங்கில்லை என்பதுபோல் பாய்ந்தோட நான் கண்டேன்
உல்லாச வாழ்வு சிலருக் கெனும் இந்நிலையை
இல்லாமல் செய்யும் இன்பநாள் வாராதோ?

"அன்னுகரீனி" வுடன் பேட்டி

டால்ஸ்டாயின் "அன்னுகரீனி" திரைப்படமாக்கப்படுகிறது. பிரபல நடிகை தாத்யாலு சமொய்லோவா அன்னுவாக நடித்துவருகிறார். அவரைப் பேட்டிகண்டு எழுதப்பெற்ற கட்டுரை இது.

"அன்னுகரீனி" வைப் பிரபல சோவியத் டைரக்டரான அலெக்ஸாந்தர் ஸார்க்கி திரைப்படமாக்கி வருகிறார். விரான்ஸ்கியாக வாளிலி லானவோயும், அன்னுவாக தமத்யானு சமொய்லோவாவும் நடித்து வருகின்றனர்.

தாத்யாலுவை நான் அறிவேன். ஆயினும் இப்பேட்டியைத் துவக்குவது சற்றுக் கடினமாக இருந்தது. அவரைப் பேசவைப்பதற்குச் சற்றுநேரம் டிடித்தது. "தான்யா! அன்னுகரீனி எனற பாத்திரத்தைப்பற்றி ஏன் பேசத் தயங்குகிறீர்கள்?"

சிறிது மௌனத்திற்குப் பின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அளந்து பேசுவது போல, அவர் சொன்னார்.

"ஒரு தாய் குழந்தையிடம் அன்பு கொள்வதைப்போல, நான் அன்னுகரீனிடம் அன்பு பூண்டுள்ளேன். நான் அந்தப் பாத்திரத்துடன் ஒன்றிப் போயுள்ளேன். உங்கள் கேள்விக்கு முற்றிலும் விடையளிப்பது கடினம். என்றாலும் சிறிது கூறுவேன். அன்னுவாக நடிக்குமாறு டைரக்டர் ஸார்க்கி என்னை அழைத்ததும், நான் அளவற்ற ஆனந்தம் அடைந்தேன். உலக இலக்கியத்திலே மிக அழகாகவும், கவர்ச்சிகரமானதுமான அன்னுவின் பாத்திரத்தை ஏற்க விரும்பாத நடிக்கையார்? 'அன்னுவாக நடிக்க வேண்டும், அறிவும் உணர்ச்சியும் நிறைந்த பெண்மணியின் சோக நாடகத்தை மக்களுக்குப் படம் பிடித்துக்காட்டவேண்டும்' என்பதே எனது பொன்னான வாழ்க்கைகளை அளக்கிறார் எலிசபெத் டெய்லர்; ஸோடியா லாரணும். மரினா விளாடியும் இதே ஆசையை வெளியிட்டுள்ளனர்.

அன்னுவின் பாத்திரத்தை மிக நளினமாகவும், புதுமையாகவும் கற்பனை செய்துள்ளார், டைரக்டர் ஸார்க்கி. இது என்னை

ஆரம்பத்திலேயே கவர்ந்துவிட்டது. அன்னாவின் நேர்மை, தனித் தன்மை, சுதந்திரப்போக்கு, அற்புத அழகு ஆகியவற்றை அவரும் நானும் சிறந்த முறையிலே சித்திரிப்பதற்காக கடினமாக உழைக்க வேண்டும்.

விரான்ஸ்கி மீதுள்ள காதலை ஒளிவு மறைவின்றி வெளியிடுகிறான் அன்னா. இந்த உணர்ச்சிதான் அவளது பெண்மை அழகைப் பூரணமாக வெளியிடுகிறது. அவளது பண்புகள் அத்தனையும் காதலுக்காக ஏங்கித் தவிக்கின்றன. அவருக்குக் காதல் என்பது உணர்ச்சியின் வடிவாக அல்ல; ஆன்மீக சுய வெளியீட்டுக் கலை ஆகும்.

ஆழ்ந்த காதல்

அவளது சுதந்திர உணர்வையும், உலக சம்மிரதாயங்களை உதாசினம் செய்யும் போக்கையும் விரான்ஸ்கி நேசித்தார். எனவே அவளது காதல் மிக ஆழமாக வேரோடிச் சென்றது. அவன் தன்னை முற்றிலும் உணர்ந்துகொள்ளவும், வாழ்க்கையிலே தனது இடத்தை நிர்ணயித்துக்கொள்ளவும் காதலே அவளுக்குக் கைகொடுத்தது.

எங்கள் உரையாடல் மிகச் சுவையாக வளர்ந்தது. அன்னாவின் பாத்திரத்தைப் பற்றியும், தான்

நடிக்கப்போகும் சில காட்சிகளைப் பற்றியும், தாயான மிக உணர்ச்சியுடன் வருணித்தார்.

நாம் முதலில் காணும் அன்னாவுக்கும் மிகுந்த வேற்றுமையுண்டு. அவள் சமுதாயத்திலிருந்து விலக்கப்படுகிறாள், அன்புக் குழந்தையும் அவளிடமிருந்து பிரிக்கப்படுகிறது; இந் நிலையில் அவளது நிலை மாறுகிறது; அவளது செயல்கள் விபரீதமாகின்றன. அதாவது, அவளுக்கு அறிவுவழிகாட்டவில்லை. உணர்ச்சியே அவளை ஆட்டிவைக்கிறது. அவளைச் சூழ்ந்துள்ள மக்கள் இடையறாது அவளை வெறுக்கின்றனர்; கொடுமைப்படுத்துகின்றனர். இவையெல்லாம் அவளது ஆன்மாவை அலைக்கழிக்கின்றன. அவள் வெறி பிடித்தவள் ஆகிறாள்

அவள் விரான்ஸ்கியையும் விரக்தியில் ஆழ்த்துகிறாள். நீ மிகுந்த பொருமைக்காரியாகி விட்டாய்; நீ பேசுகிறாயா அல்லது உன் பொருமை பேசுகிறதா என்று தெரியவில்லை என்கிறார். விரான்ஸ்கி வாழ்வின் முரண்பாடுகள் எல்லாம் விரான்ஸ்கி என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாகத்தான் அன்னாவுக்குப் புலனாகின்றன. வெற்றிக்களிப்பில் மிதந்த அவள், வெறுங்கூடு ஆகிவிடுகிறாள். இத்தகைய மந்தநிலையை அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

அன்னாவின் தற்கொலை, உணர்ச்சிச் சூராவளியின் விளைவு

தான். அன்னாவைக் கொன்றதற்
காக நான் டால்ஸ்டாயை ஒரு
காலும் மன்னிக்கமாட்டேன். ஆனால்
அவர் கொன்று தீர்த்து விட்டார்.
பொய்யும் புலையும் நிறைந்த இவ்வு
லகில் தனக்கு இடமில்லை என்ற
முடிவுக்கு அன்னா வருமாறு செய்
துவிட்டார். எனவே, அவளது
தற்கொலையை எவ்வாறு சித்திரிப்
பது? தான்வாழ்ந்த சமுதாயத்தை
வன்மையாகக் கண்டிக்கும் முறையி
ல் அவள் தற்கொலை செய்து

கொண்டாள் என்று தான் சித்திரி
க்க வேண்டும்.

இன்று அன்னா எனது ஊனி
லும் உயிரிலும் நிறைந்து இருக்கி
றாள். அவளைத் தவிர வேறுஎதை
யும் என்னால் சிந்திக்க இயலவில்லை.
எனவே தான், பற்பல உள்நாட்டு,
வெளிநாட்டு டைரக்டர் தமது
படங்களில் நடிக்க அழைத்தபோ
திலும், அவற்றை நான் ஏற்றுக்
கொள்ளவில்லை.

★ வழக்கைத் தலைவர்களுக்கோர் நற்செய்தி. சத்திர
சிகிச்சை ஒன்றின் மூலம் வழக்கை தட்டிப்போன
தலையை முடி வளரும் தலையாக்கலாம் என்பதை ஓர்
ஆப்பரேஷன் ஆராய்ச்சி மூலம் பரிட்சித்து வெற்றி
கண்டுள்ளார், ஓர் அமெரிக்க டாக்டர். அவரது பெயர்
டாக்டர் குளுக்கோஸ்.

★ மீன் பாதுகாப்புப் பரிசோதகரான இலியனோப் எஃப்
வர் ஒரு புதுவகை மீனைச் சமீபத்தில் கண்டு பிடித்துப்
பாதுகாத்து வருகிறார். இதன் தலை பாம்பின் தலை
போன்றது. இதனது உடல் அசரை மீனின் உடலைப்
போன்றது. இதன் வாலோ, பல்லியின் வலைப்
போன்றதாகும். இந்த மீன் வகை உலகிலே மூன்று
நதிகளில் மட்டுமே வாழ்பவையாகும். அதுவும்
மிகவும் சொற்பமாகவே உள்ளதுமாகும் இவ் அதி
சய மீன்கள்.

ஒவியனும்

கடைசல்காரனும்

முன்னொரு காலத்தில் மன்னன் காண் காராதியின் அவையில் ஒரு ஒவியனும் ஒரு மரக்கடைசல்காரனும் இருந்தனர். மன்னன் காண் எப்போதும் கடைசல்காரனைப் புகழ்ந்து கொண்டேயிருந்தான். அதே சமயத்தில் ஒவியக் கலைஞனை ஏதாவது குற்றம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். இதனால் மிகவும் பொறுமையடைந்த ஒவியக்கலைஞன் தனது போட்டியாளனை எவ்வாறு ஒழித்துக்கட்டலாம் எனச் சிந்திக்கலானான்.

ஒருநாள் அவன், கானுக்கு அவரது இறந்துபோன தந்தை எழுதியதைப்போன்று ஒரு கடிதம் எழுதினான். கடிதத்தின் வாசகம் பின்வருமாறு இருந்தது:-

“அன்புள்ள மகனே, நான் இங்கே சொர்க்கத்தில் ஒரு கடவுள் ஆகிவிட்டேன். கோவில் ஒன்று கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். அதை அழகு படுத்த, நீ உன் கடைசல்காரனை புகை மூட்டத்தின் ஊடே வைத்து மேலே அனுப்பு”

கானுக்குத் தனது புகழ்மிக்க கைத்தொழில் விற்பன்னனைப் பிரிய மனமில்லைதான். இருப்பினும் அழைத்துப் பிரயாணத்துக்குத் தயாராகும்படி பணித்தார். மரக்கடைசல்காரன் கடிதம் எழுதியது யாராக இருக்கும் என ஊகித்தான். ஆகவே, அவன் கானிடம் “பிரபு எனக்காகக் கட்டப்போகும் ‘கிதை’ எங்கே இருக்கிறது எனச் சொல்லுங்கள். மேலும் நான் எனது கருவிகளை எல்லாம் தயார்செய்து கொண்டு புறப்படுவதற்குப் பத்து நாட்கள் அவகாசமும் அருளவேண்டும்” என்றுபணிவுடன் கேட்டான்.

கானும் சம்மதித்தார். கடைசல்காரன் தன் கூடாரத்திலிருந்து, தன்னை உயிரோடு வைத்து எரிக்கபோகும் இடம் வரை ஒரு பாதாளசுரங்கப் பாதை அமைப்பதில் தீவிரமாக முனைந்தான். பத்தாவது நாளன்று தான் ‘மேலே’ போவதற்குச் சித்தமாகயிருப்பதாக அறிவித்தான்.

கான் தனது வேலையாட்களை கட்டைகளையும், வைக்கோலையும்

கொண்டு சிதைக்கு ஏற்பாடு செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஓவியக் கலைஞன் ஓடியாடி மிகக் கடுமையாக உழைத்தான். நெருப்பு ஏற்றப்பட்ட பின்னர் புகை கிளம்பி, பிறர் பார்வையிலிருந்து தன்னை மறைத்ததும், கடைசல்காரன் தான் தோண்டியிருந்த சுரங்கிப்பாதை வழியாக மறைந்து விட்டான்.

இதன் பின்னர் ஒரு வாரம் கழித்து, கடைசல்காரன் கையில் கடிதத்துடன் காலின் எதிரே மீண்டும் தோன்றினான்.

“உங்களது மதிப்புக்குரிய தந்தையிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

கான் கடிதத்தைப் படித்தார்: “என் மகனே, உனது மரக்கடைசல்காரன் அருஞ்செயல் புரிந்துள்ளான். தகுந்த விதமாக அவனுக்குப்

பரிசு கொடு. என்கோயில் மிக அழகாக யிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு இப்போது வண்ணம் தீட்ட வேண்டியுள்ளது. ஆகவே, உடனடியாக உனது ஓவியக் கலைஞனை அதே போன்று அனுப்பி வை”

கான் ஓவியக் கலைஞனை அழைத்தார். கலைஞன் பயத்தால் கடுங்கியவாறே, பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தப்பட ஒன்பது நாட்கள் அவகாசம் கேட்டான்.

கான், “இல்லை! எந்தநகை உடனடியாக என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரது கட்டளை புனிதமானது” என்றார்.

ஆகவே சிதை மூட்டிலர்கள். நெருப்பு மூட்டியவுடன் ஓவியக் கலைஞன் அலறிக்கொண்டே, அந்தச் சிதையினின்றும் துள்ளிக் குதித்து ஓட ஆரம்பித்தான். அவனை மீண்டும் யாரும் பார்க்கவே இல்லை!

இலங்கைத் தமிழர் இளவரசராக முடியுமா?

முடியுமா என்ன முடிந்திருக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழர் சிவானந்தா பர்த்வான் இராச்சியத்தின் இளவரசராக மாறிவிட்டார். இந்த பர்த்வான் இராச்சியம் நிறைந்த கலைக்கோவில் களாலும் சிற்பங்களாலும் புகழ் பெற்றது. டில்லிக்கும் வங்காளத்திற்கும் இடையில் உள்ள இந்த குட்டி ராச்சியத்தின் இளவரசி ராஜ்குமாரி கருணாதேவியென்பவர். இவர் இங்கிலாந்தில் படிக்கும்போது திரு. சிவானந்தாவிடம் உள்ளத்தைப்பறிகொடுத்தார். பின் பெற்றோர் சம்மதத்துடன் கொழும்பு வந்து அவரைக் கணவராக அடைந்தார். இப்படி இளவரசரான சிவானந்தா யார் எனக்கேட்கத் தோன்றுகின்றதல்லவா? முன்னை நாள் ஊர்காவந்துறை நாடாமுமன்ற உறுப்பினரும் “காகோபோட்” உரிமையாளருமான ஏ. எல். தம்பியையாவின மகன் தான் அந்த இளவரசர்.

தருபவச்: மல்லலி ஜெயா

பூஜைக்குப் போன மலர்

எஸ். அகஸ்தியர்

விடிவேளை. மலர் குளித்து விட்டு அறைக்குள் வந்தான். ஒரே அவசர கோலம். என்ன புளுக்கமோ?

லேக் கண்ணாடிச் சேலையை உரிந்து எதிரே நின்று நன் முழுத் தோற்றத்தையும் தானே பச்சையாகப் பார்த்தான். தேகம் குறிக் கூசியிருந்தது. 'ஆஹ்' எனக் குளுத்து உடம்பு அவிந்து மடிந்தது. பருவ அளவிற்கு எடுத்த இரண்டு சாண் தூக்குச் சட்டை நெஞ்சிறுக வரிந்தாயிற்று. அடங்காத இடங்களில் கண் நோக்க, கை விரல்கள் சரிக்கட்டுகிற வேலையில் துரித கதியில் மிருதங்க ஆவர்தனம் செய்தன.

அதுவும் ஆயிற்று. தலையிற் கேசத்தினுடாக விரல்கள் கோதுகின்றன, மனசுக்கு ஒப்ப சிப்பு ஒத்தழைக்கிறதாயில்லை.

“சனிப்பிடிச்ச சிப்பு”

சினுக்கம் வராத சின்னச் சினப்பு முகத்தில் அரும்பிற்று.

‘வட்ட முகத்துக்கு நடு உச்சியே தோது’

உச்சி கிழிகிறது. ‘கண்டைக்குக் கொண்டை கட்டுறதா பின்னி விடுறதா?’ என்ற கேள்வியில் முடிவு பெறாத வேளை பத்து நிமிஷம் வீணாக அள்ளிற்று. ‘அண்டைக்குத் தொடுக்குக் கொண்டை போட, அதைக் கண்ட செல்வராசா, ‘இது குமரியிலேயே கிழன்யாகிற போலு’ மெண்டு தன்னைப் பகிடி பண்ணினதை நினைக்க, சொண்டுச் சிரிப்புப் புல்லரித்தது. ‘பொடியளுக்குக் கண்ணெல்லாம் பொட்டையளில் மாத்திரமில்ல அதுக்கும் மேலே போகுது, என்றவானில், தனது இதயத்தாவு அந்தப் பொடியனில் தன்னை யுமறியாமற் சென்றதையும் தானுணராத சஞ்சரிப்பு ஒரு ஒத்துத்தாளாயிற்று. ஆகையால் பின்னலேதான்.

‘படக்’ கென்று எகிறிக் குலைத்தான். நடு உச்சிக்கு இரட்டைப் பின்னல் கிழிகிறதில், தானுக்கக் கவரும் வசிகரம் வரும் என்ற

உள் மனம் துள்ள நெஞ்சினுள் ஒரு கிளி குதூகலித்தது. 'ஆசையைத் துண்டுவதில் அழகைச் சிறுஷ்டிக்க யார் சமத்தோ அவளே இக்காலப் புதுப் பெண்' என்கிற நினைப்பு, அவளுக்கு. புதுமைப் பெண் கண்ட பாரதி, மலருக்கு ஒரு தூசு. 'பரதேசிப் பயல் களுக்குக் கமக்கட்டு நாகரிகம் தெரிவதில்லை. சோற்று கினைவினதுக்கு மானம் ஒரு கோடா, என்று பாரதி பரம்பரைக்கே ஏச்சுத்தான்.

'எடிய கோதாரி. நான் ஏதோ புடிச்ச நினைப்பில் மக்லம் பவுடருக்குப் பதிலா ரேஸ்ப் பவுடரைக் கொட்டியிட்டனடியாத் தே' என்று வாயைக் கோணிக் கண் சிமிட்டிய போது, அந்த வாய்க் கோலம் அவளுக்கே அருவருப்பாயிற்று. 'ஐய்யய, இவ நாச்சியாற்ற விழுத்தத்தைப் பாருங்கோவன். நோணவுக்கு எண்ணமெல்லாம் எங்கோவாக் கும்' என்று நாடியில் இடித்துச் சொல்கிற விழுத்தத்தில் கையை எடுத்தால், அது, தானே தன்னைக் கிக்கிளி காட்டி எறிகிற சொல் என்பது நினைவில் வருகிறது. 'எனக்கு என்ன மயக்கம் வந்து புடிச்சதோ, நான் உணராது என் நினைவு எனக்கே வாக்கில் வந்து போருதே' எனக் கறுவிக் கொண்டாள்.

மனம் கினைத்ததை மனம் மறந்து விட்டது. உடக்கிற கால் தலையில்; ஆள் தலையில். முகம் தட

வின கை 'சடக்' கென்று கால் நகங்களில் செம்பூச்சிட்டிற்று. கை வளையல்கள் கிலுங்கின ஓசை இதயக் குருதியுடன் கரைந்து சுருதி மீட்டிற்று. அப்போது லயம் பீசினை நெஞ்சோட்டம். புளுகம் புளுகத்தைத் திணித்ததால் அங்கம் கெந்தகமாலி விட்டது. சதிரம் முழுதும் இன்ப எரிவு.

எல்லாம் ஆயிற்று. தூர எட்டி நின்று கண்ணடியில் எகிறிய கண்கள் அவள் பதிப்புக் கண்களைச் சப்பி விழுங்கின. தன்னையே தானே கடித்து கொறுக்கித் தின்று கொண்டாள். அப்படி ஆசை. 'கண் மயக்கிற வஸ்துவே அழகுப் பொழில்' என அவளுக்கு அப்ப ஒரு ஞானம்-

நேரம் குறுகிற்று. நிமிர்ந்தால் மணி எட்டாகிறது.

ஓஹ்.. ருஹவான் வேஸ்ம்... மை கோட்...

அறை திறந்து முற்றம் கடந்து வெளியேறி விட்டாள்- அன்னக் கிளியின் சொடுக்கு நடை. சவுக்காரத் துண்டுகள் போல் பாதக் குதிகள் தரையில் விழுந்து கிடந்து போகின்றன.

'ஆஹ்... வெரி பியூட்டி...'

ஒரு பூமுகம். தான் தன்னுள் தன்னைக் காண்கிற ஒரு தித்திப்பு.

"எடிய புள்ள; மலர்!?"

"ஆ! என்னனை?"

“சிக், அதுதல் கிழவி, கழு
தைச் சத்தம் வைச்ச இப்ப பாத்
துக் கூப்பிடுதே.”

“ உதெங்க போறய்ய?”

‘சனியங்கள். அறுபது வயது
சென்டா வீட்டுக்கு ‘நாய் வேண்
டாம். மூதேசியனைச் சுட்டுத்தள்ள
வேணும்?’

கெஞ்சக் கொதிப்புள் மனப்
புறுபுறுப்புக் கூடக் கெந்தகித்
தது?

“ ஏன், எதுக்குக் கேக்கறய்ய?”

“உப்படிப் போறியே அதான்
கேட்டனான். எங்க, துணைக்கே?”

“கோயிலுக்கு!”

“என்னுமடி, கோயிலுக்கே?”

“ஓ”

“உதென்னடி. உப்பிடிச் சின்
னமேளக்காறியளாட்டம், உடுத்திக்
கொண்டோ?”

“ஏ சனிக் கிழவி! அறளை பேந்
தால் பேசாமல் மூலையில் போய்க்
கிடவன்” மலர் பூசைக்கு நேரம்
போய்விட்ட அவசரத்தில் எட்டி
நடந்தான்.

நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு நாள்

நாடாளுமன்றத்தில் பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்கா
பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவரது பேச்சில் ஸ்டான்லி
திலகரத்தினு ஐக்கிட்டுக் கொண்டிருந்
தார்.

பிரதமர் சபாநாயக்கரைப்பார்த்து;- “அவரை நீங்கள்
கட்டுப்படுத்துங்கள் அல்லது நான் பார்த்துக்கொள்கின்
றேன்,” என்றபடி ஸ்ரான்லி திலகரத்தினுவை நெருங்
கிப் போனார். சில அரசாங்க உறுப்பினர்களும் பிரதமரை
தொடர்ந்து எழுந்தார்கள். ஸ்ரான்லி திலகரத்தினுவி
டம் பிரதமர், “சண்டை போடுவதானால் வெளியில்
வா!” என்றார் ஸ்டான்லி திலகரத்தினு எழும்பாமலே
“ஏன் உள்ளேயே சண்டை போடலாமே!”, என்றார்.
சூடாக. அதைத் தொடர்ந்து, ‘பயந்தாங்கொள்ளி’
என்று கூக்குரல் எழுந்தது. சபை கலையும்போது “இப்போ
வாரும், வெளியில்!” என்று பிரதமர் சத்தம் செய்தார்
ஸ்டான்லி திலகரத்தினு பிரதமரை நோக்கி வந்தார்.
எங்கும் பரபரப்பு — வந்தவர் தன் செய்கைக்கு வருத்
தம் தெரிவித்து பிரதமரோடு கைகுலுக்கிக்கொண்டார்.

தந்தவா; மல்லாவி ஜெயரா

ரத்தினம் அப்பா

எழில் நந்தி

வெளியே செல்ல முடியாத வெயில். வியர்வையும் புழுக்கமும் ஏதோ ஒரு அரிகண்டமான நிலையில் நெளிகிருர் ரத்தினம் அப்பா! அந்த வார்ட்டில் உள்ள மறைவுக் கட்டில்களில் ஒன்றின் சொந்தக்காரரான அவர், தன் மறைவை எடுத்துவிட்டு வெளியே நோக்குகின்றார் “மிஸி” என்றழைக்கின்றார். யாருக்கோ ஊசி மருந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்த தாதி ராஜி நிமிர்கிறார். ‘மிஸி பிள்ளை இங்கை வா மோனை ஒருக்கா’ ரத்தினம் அப்பாவின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு விரைகிறார், அவரிடம்.

“ஓச்சி என்ன வெயில்! என்ன புழுக்கம்! அப்பப்பா” வெறும் வியர்வைப் புழுக்கம் மட்டுமில்லை அவருக்கு. வேதனப் புழுக்கமும் தான். அது ராஜிக்குத் தெரியும். ஆத்காலையில் ஒரு நோயாளியை அவர் அருகில் கிடத்தப் போய் “என்ன குலமோ என்ன கோத் திரமோ” என்று அவர் இழுத்ததும் அதற்கு அவள், ‘நீங்கள் பெரியவர்கள், படித்தவர்கள்; நீங்களே இப்படிக்கூறலாமா? இது ஒரு பொது இடம். எல்லோரும் ஒரே மாதிரி இப்படியெல்லாம் மாற்றவர் மன

தைப்புண்படுத்தக்கூடாது’ என்று அவள் கூறியதும் அவள் காதல் ஒலிக்கின்றது.

“என்னப்பா வேணும்?”

“இந்தக் காற்றடியை ஒருக்கா போட்டு விடு ராசாத்தி.”

மிஸ் வீசினி சுழல்கின்றது. ராஜி செல்கிறார். மூன்றாம் வார்ட் தெரியாதானே உங்களுக்கு? யாழ்ப்பாணம் பெரியாள்பத்திரியின் “அக்ஸீடென்ட்” வார்ட் அதிலே எட்டாம் கட்டிலே இருந்தவர்தான் ரத்தினம் என்ற பெரிய படிப்பாளர்! பணக்காரர்! அவருக்குத் தாதிப்பராமரிப்புச்செய்தவர் தான் எங்கள் ராஜி! முதல் நாளே இருவருக்கும் இந்த என்ன குலமோ என்ன கோத்திரமோ பிரச்சினை தொடங்கிவிட்டது. அதாவது வந்தவுடன் உஷ்ணம் எடுக்க தேமா மீட்டரை வாயுள் வைக்கப் போலாம். அப்போது பதறினார் அந்தப் பெரியவர். “ஐயோ பிள்ளை வேண்டாம் ராசாத்தி. இதெல்லாம் பந்திப்பறையன் பள்ளங்களுக்கு வைத்ததோ அதைப்போய் என் வாய்க்குள் வைக்கிறியே? வேண்டாம்

ராசாத்தி! எனக்குக் காய்ச்சலும் இல்லை மன்னுமில்லை” ராஜிக்கு என்ன செய்யதென்று புரிவதில்லை! தன் நேர்ளிய் அனுபவத்தில் எத்தனையோ பிரச்சினைகளைக் கண்டவள் தான். ஆனால் தீவிரமான இந்தச் சாதி வெறியரை இதுவரை கண்டதேயில்லை.

“அப்பா இந்த எட்டாம் கட்டில் தான் உங்களின் படுக்கையெல்லாம். புதுத்துணி மாற்றிப்போட்டிருக்கிறேன். சரியா!” ராஜி வினவுகிறான். மூக்குக் கண்ணாடிக் குள்ளால் அவருடைய தீட்சண்யமான பார்வை அவரை ஊடுருவுகின்றன. அவரோ பக்கத்து கோயாளரை யெல்லாம் எடை போடுகின்றார். அவருடைய முகம் கோணுதின் மது, அகத்தைப்போல!

“என்னப்பா பார்க்கிறீர்கள்?”

“இல்லை ராசாத்தி பக்கத்திலே படுத்திருப்பவன் என்ன குலமோ என்ன கோத்திரமோ! எல்லாம் என் தலைவிதி. இதையெல்லாம் அனுபவிக்க! உம் என்ன பண்ணட்டுமே” அலுத்தபடி படிக்கையில் சாய்கிறார் அவர். ராஜி கக்கிறான்.

ஒரு நாள்...

ஏழாம் கட்டில் கோயாளி ஒரு வாலிபர். வயிறு சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. காய்ச்சல் 103 F மேல் போய்விட்டது. “ஐஸ்” பையைத் தலைக்கு வைத்துவிட்டு அந்த கோயாளியரு கில் நின்று நெற்றிக்குக் குளிர் ப்

தனமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் ராஜி” திரும்பிப் பார்த்த ரத்தினம் அப்பா பதறிப்போய் “மிளிப் பிள்ளை. மிளி — மிளி கண்ணாடி மிளி” என அலறுகிறார்கள். “என்னப்பா?” அவசரத்துடன் விரைகிறார் அவள். “பிள்ளை நான் சொல்கிறேன் என்று கோவியாதையனை, அந்தப் பெடியன் எனக்குத்தெரிஞ்சுவன். எளிய சாதி.....” அவர் முடிக்கவில்லை, ராஜியால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

தயவு செய்து இப்படியெல்லாம் பேசவேண்டாம். என்கடமையைச் செய்ய விடுங்கள். என்கடமை பணி புரிவது. அதில் சாதியில்லை, மதமில்லை, ஏழ்மையில்லை, செல்வமில்லை. இப்படியெல்லாம் இனிச்சொல்லவேண்டாம்” அமைதியாக — ஆனால் உள்ளத்தில் படியும்படி கூறி விட்டு நகர்கிறார் அவள்.

“ஓமோம் .. இப்ப கல்லைக்கு காலமில்லை” என்றபடி சாய்கிறார் ரத்தினம். பக்கத்து கோயாளருக்கு எல்லாமே தெரியும். ரத்தினத்தின் குறுகிய உள்ளத்தை அவர் விசித்திரமாகப் பார்த்தார். இத்தனை பெரிய மனிதரிடம் எத்தனை கீழான குணம்? ராஜியின் ஊசி வண்டில் எட்டாம் கட்டிலைத் தாண்டிப் போய்விட்டது. அவள் மனம் மட்டும் எட்டாம் கட்டில் ரத்தினம் அப்பாவுடன் சிம்மிறது. என்ன சாதிக்கொடுமை இது? அவளுக்குப் புரியவில்லை! இருபத்த மூன்று வயது முடியவில்லை. அதனால் இன்னும் விளங்கவேண்டியது அனேகமிருக்கலாம். அவருடைய

பரந்த மனத்தைப் போல் அவருடைய விரிந்தசேவையும் களங்கமற்றது. புண்பட்டோர் நெஞ்சிற்குப் பண்பட்ட பணி செய்யும் புனித சேவை!

ரத்தினம் அப்பாவின் ஜோடி பதினேழாம் கட்டில் சுந்தரம்: அவர் ஏதோ உயர்ந்த சாதியாம். சத்திர சிசிச்சைக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கும் அவர்கள் ஓய்வு நேரத்தில் அழப்பது இந்த பாவ வசனங்களைத்தான்! ஒரு நாள் ஒரு வயோதிபர் காரிலே அடிபட்டு பதினெட்டாம் கட்டிலுக்கு வந்தார். நாலேந்து தாதிகளாகச் சேர்ந்து அந்த நோயாளியைத்துக்கிவைத்து கட்டுத் துணிகளை யகற்றி காயத்திற்கு மருந்திடப் போதும் போதும் என்றுகிவிட்டது. ஒரு படியாகக் கண் திறந்தார் கிழவர். “தாயே புண்ணியவதி நன்றாயிருப்பாயம்மா என் குழந்தைபோல்” என்றார். பக்கத்து கட்டில் சுந்தரத்திற்கு வாய் சும்மா கிடவாது.

மினி அவர் மகள் போல் இருப்பினும். அவன் ஆர் தெரியுமோ? அவனை முடிக்க விடவில்லை ராஜி.

ஒரு பார்வை பார்த்தான். சுந்தரம் வாயடைத்து விட்டான். ராஜி சென்று விட்டான்;

ரத்தினம் அப்பாவுக்குச் சத்திர சிசிச்சை முடிந்து விட்டது. ஆனால் அதன் பிறகும் இரத்தப் பெருக்கு இருந்ததால் கட்டாயம் இரத்தம் ஏற்ற வேண்டிய நிலை.

ரத்தினத்தின் ஒரே மகன் உயர்ந்த பதவி வகிப்பவர். உடல் நிலை சரியில்லையாம். இரத்தம் கொடுக்கமுடியாதாம்- அடுத்தது அவருடைய ஒரே மகள். அவளாலும் முடியாது. அவள் கணவன், அவர் வரவே இல்லையே, கொழும்பிலிருந்து! ரத்தினம் அப்பாவின் நிலைமோசமாகிக் கொண்டே வருகின்றது.

“இதோ பாருங்கள். காசு கொடுத்தால் யாரும் இரத்தம் தருவார்கள். வெளியில் யாரையும் கேட்டுப்பாருங்கள். ‘ராஜி செல்கிறான்’ ‘அப்படியா மினி நாளை போய்ப் பார்க்கின்றேன்’”

நேரம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது “மினியம்மா!”

கைகட்டி வாய் புதைத்து உடம்பைக் குறுகி வைத்திருக்கும் ஒரு நெடிய உருவம். கன்னம்கரிய உடல் எண்ணெய்ப் போத்தல் போல் பளபளக்கின்றது.

“என்ன வேணும்” ராஜி வினவுகிறான்,

“ரத்தினம் எண்டு யாரும் இருக்கினமே இங்கை?”

“ஆமாம்; என்ன வேணும்?”

“அவருக்குத் தானே இரத்தம் கொடுக்கேகோணுமின்னிங்க!”

“ஆமாம்; அவருக்கு நீங்க இரத்தம் கொடுக்க வந்தீங்களா?”

“ஓம்மமா. அவரு மக வந்து
கொஞ்சினு. பா வமாயி ருந்த
தும்மா. இங்கே வரச்சொன்னு.
கொஞ்சம் அவரைக் கூப்பிடுறீங்
களா?”

ரத்தினம் உயிர் பிழைத்துவிட்
டார்.

உயர்ந்தெழுந்த அந்த மாடிக்
கட்டிடத்தில் மாணவ வைத்திய
சாரணிகள் கலாசாலை மாடி ஜன்
னலொன்றில் இருவழிகள் இரு
ளாகறும் போதில் உலகில் துயி
லெழுகையை ரசிக்கின்றன. மின்
விளக்கின் கிழே தன் “வண்டியை”
நிறுத்திவிட்டு வெற்றிலை போடுகி
றான் ஒரு தோட்டி! கன்னக்கரிய
உடலமைப்பு! நீண்டு நெடிதுயர்ந்த

நெஞ்சமைப்பு! ராஜி கண்கொட்
டாமல் பார்க்கிறான். அன்றைக்கு
ரத்தினத்திற்கு உதிரம் கொடுத்து
உயிர் கொடுத்தவன் தான் அவன்.
ஆரம்பமாகிவிட்டது அவன்

டிபூட்டி!

“ரத்தினம் அப்பா ருட்மேசர்னிங்”

“ருட்மேசர்னிங் ராசாத்தி. இந்த
ஏழாம் கட்டிலில் ஒரு புதுக் கிழ
வன். என்ன குலமோ?” ரத்தி
னம் முனகுகிறார்.

ராஜியைப் பொறுத்தவரை
யில் இம் முனகல் வெறும் அர்த்த
மற்ற முனகல் தான். அவன்
நெஞ்சில் தோட்டியின் அச்செயலே
நிறைந்துபோயிருந்தது.

மலையே வந்தாலும் தலையே சும!

மலையே வந்தாலும் தலையே சும என்பார்கள்;
எகிப்திய அதிபர் நாசருக்கு மலையைச் சுமக்க வேண்டி
ஏற்பட்டது.

எகிப்தில் நைல் நதியை அஸ்வான் அணைமூலம்
தடுத்து பெரும் நீர்த் தேக்கத்தை உருவாக்கி வருகின்
றனர். இந்த நீர்த்தேக்கம் உருவாகி விட்டால் எகிப்தின்
அரிய கலைப் பொக்கிசங்களான “அடி” மலைக் கோவில்
கள் நீரில் அமிழ்ந்து போய்விடும்.

இவை மிகப் பிரமாண்டமானவை. 3200 வருடங்
ளின்முன் இருபது வருடங்களாக இரவும் பகலும் 25000
சிற்பிகள் உழைத்தே இந்தக்கோவில்களை உருவாக்கினர்.
இதை அழிய விடலாமா இது அதிபர் நாசருக்கு பெரும்
தலையிடியானது.

யூனங்கோ என்ற ஐக்கிய நாடுகள் சபை நிறுவனம்
மூலம் உலகெங்கும் பொருளுதவி கோரி அவர் ஒரு உருக்
கமான வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவர் எதிர்பார்த்த
அளவு உதவி கிடைத்தது.

இப்போது இந்த மலைக்கோவில்கள் யந்திரங்கள்
மூலம் பகுதி பகுதியாக வேறு இடத்திற்கு நகர்த்தப்
பட்டு திரும்ப உருவாக்கப் படுகின்றன.

தந்தவர்: மல்லாவி ஜெயா

எழுத்தாளன்

மூலம்: சந்திரா ரூபசிங்க யப்பா

தமிழில்; யாழ்வாணன்

“இதில் ஏதாவது அர்த்தமிருக்கா? உங்களுக்கு என்ன நடந்தது? காலையிலிருந்து மாலை வரை மாலையிலிருந்து காலை வரை ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும், சிந்தனை செய்வதும் எழுதுவதுமாக இருந்தால்..... உண்மையாக ஒருவிதமான மூளைக்கோளாறு தான்”

“இல்லை ரஞ்சனி. நீ நினைக்குமாப்போல் ஒருவிதமான மூளைக்கோளாறுமில்லை. இது அதிலும் பார்க்க மேம்பட்டது. சமூகத்தில் எனக்கு ஓர் இடம்பெற வேண்டுமென்பதற்காகவே நான் இதனைச் செய்கின்றேன்”

“சேலு, இது பைத்தியக்காரத்தனம். இந்த உதவாக்கரை வேலையை மறந்து விடுங்கள். ஏதாவது உத்தியோகமொன்றைச் சம்பாதித்து மற்றவர்களைப்போல இன்பமாக வாழ முயலுங்கள், ஓய்வு நேரங்களில் பிள்ளைகளுக்குப்பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து அவர்களின் எதிர்கால வாழ்வை வளம்படுத்துங்கள்”

“ரஞ்சனி! என்னால் அதையெல்லாம் செய்யமுடியாது. நான் இறக்கும் மட்டும் எழுதுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருப்பேன். முயற்சிக்குத் தகுந்த பலனை அனுபவிப்பேன். இன்று அல்லது நாளை யாக இருக்கலாம், அல்லது மாத வருடங்கள் செல்லலாம். அதற்காக நான் சோர்ந்து விட மாட்டேன். தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருப்பேன்”

“ஆம், கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளாகத் தான் பலனை எதிர்பார்த்திருக்கின்றோம். பதினெட்டு ஆண்டுகள்! என்ன குறுகிய காலமா? பதினெட்டு ஆண்டுகளாகச் சிந்தனை செய்து எழுதி அஞ்சல் செய்து கண்டபலன்? எல்லாமே, சுவரில் எறிந்த பந்துபோல, திரும்பி வந்ததுதானே! அதுதானே நீங்கள் பதினெட்டு ஆண்டுகள் பாடுபட்டதற்குக் கிடைத்த பரிசு!”

ரஞ்சனி, பதினெட்டு ஆண்டுகளாகப் பட்ட துன்பம், கடுத்துயர் ஆகியவற்றின் தன்மையைச் சில வார்த்தைகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தினாள்.

அவள் வார்த்தைகளைக் கூறி முடிக்குமுன், வெளியில் சயிக்கின் மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அவள் சென்று தபால்காரனிடமிருந்து கட்டுக் கடிதங்களை வாங்கிவந்தாள்.

சேலு அவளது கையிலிருந்து காசு துக்கட்டை வாங்கினான். அவர்

கனிருவரும் ஒரு வரை ஒருவர் அர்த்த புஷ்டியுடன் நோக்கினர். அவர்களுடைய முகங்களில் ஏமாற்றத்தின் பிரதிபலிப்பு கோடிட்டு விளங்கியது.

“பார்த்தீர்களா? நான் கூறியவாய் மூடுமுன் நீங்கள் எழுதியனுப்பியவை திரும்பி வரவில்லையா?” என்று, ரஞ்சனி கோபத்துடன்.

நடுக்கும் கைகளினால் சேனா கடிதங்களாக திறந்தான். ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் ஆசிரியர் குறிப்பும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் அவற்றை வெட்கத்துடன் கீழே போட்டான். அவன் போட்டவற்றை அவன் எடுத்தான்.

“இதைப் பாருங்கள். நீங்கள் உங்கள் நேரத்தை வீணாகச் செலவளிக்கிறீர்கள்”

அவன் திரும்பி உந்தனவற்றுள் சிறுகதை, கட்டுரை ஆகிய இரண்டை எடுத்தான். அதில் உங்கள் கட்டுரை பிரசுரிக்கத் தகுதியில்லை என்பதை மனவருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். என ஆசிரியர் குறிப்பு காணப்பட்டது.

அவன் என்னமாக அவற்றை வாசித்தான்.

சேனாவின் நண்பர்கள் மூவர், அவனைப் பற்றி முன் ஒருமுறை கேலியாக சேனா மனநோய் ஆஸ்பத்திரிக்கு விடுவதில் செல்லக்கூடா

பாராட்டுகிறோம்.

சினிமாச் சிங்காரிகளின் சிறுகதை எனச் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்து சிறுகதை உலகத்தையே கொச்சைப் படுத்தி வந்த ‘ஆனந்தனிகடன்’ அதற்குப் பிராயச் சித்தமாகவோ என்பனமோ இந்த வாரம் நல்ல தொகு முடிவை வெளியிட்டுள்ளது. முத்திரைக் கதைக்கு 501 ரூபாயும் பிரசுரிக்கும் கதைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் 150 ரூபாயும் சன்மானம் கொடுப்பதாக அறிவித்துள்ளது.

விடலின் இந்தத் துணிச்சலான ருன் மாதிரியை தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சார்பில் மனப்புர்வமாகப் பாராட்டுகின்றோம், படைப்பாளிகளுக்குக் கிடைக்கும் இந்தப் போடா தார வசதி அவர்களிடமிருந்து இன்னும் சினத்ததை உதிர் பார்க்க உதவும் எனவும் நம்புகிறோம்.

ஆனால் அதே நேரம் நமது நாட்டுப் பிரபல பத்திரிகைகள் எல்லாம் படைப்பாளிகளுக்கு சன்மானம் கொடுப்பதை ரதோ பிச்சைச் சம்பளம் கொடுப்பது போலக் கொடுக்கும் சில ரூபாய்கள் நீக்கப்பட்டு தகுந்த சன்மானம் கொடுக்க வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

மம் என்று கூறிய போது அவன் அங்கொடை கல்ல இடம். அங்கு நினைத்தவற்றை அமைதியாக விருந்து செய்யலாம். எனப்பதில் வித்தது அவளுக்கு ரூபகத்திற்கு உந்தது.

அடுத்த நாள் சேனா, துபரத்துடன் எழுந்து சந்திக்குச் சென்றான்.

அங்கிருந்த கடையில் காலத்தின சரி ஒன்றை வாங்கி உள்பக்கத்தில் லோட்டம்விட்டவனுக்கு, மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. திரும்பவும் விழிகளை வெட்டிப் பார்க்கின்றான். உண்மைதான்,

கடைக்காரன், சேனுவின் பதட்ட நிலையைக்கண்டு, அவனது முகத்தை உற்று நோக்கிவிட்டு அவனின் தோளின் மேலாக பத்திரிகை யின் பக்கத்தை நோக்கினான். சேனா மேலும் அப்பத்திரிகையில் எட்டுப் பிரதிகள் வாங்கினான்.

முன் அறையில் காலடி அரவங்கேட்ட ரஞ்சனி, அவசர அவசரமாக எழுந்து படுக்கை அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். அவள் அடுத்த அறையைக்கடக்க முற்படும்போது குழந்தை எழுந்து அழுதது. அவள் குழந்தையை இடிப்பில் தூக்கிக்கொண்டு முன் அறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

சேனா, அவசர அவசரமாக வந்து தான்கொண்டு வந்த பத்திரிகைகளில் ஒன்றை எடுத்துத் தனது கதை வெளிவந்துள்ள பக்கத்தை அவளுக்குக் காட்டுகின்றான். பின் மகளைக் கொஞ்சிவிட்டு தனதுபெயர் சுடித்த எழுத்துக்களில் போடப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றான். குழந்தை பார்த்துவிட்டுச் சிரித்து விட்டு, தாயின் தோளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்ளுகின்றது.

அன்று அவர்களிருவரும் சந்தோஷமாக இருந்தனர். சேனா,

அப்பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு தனது கதையை வெளியிட்டதற்காக, நன்றி தெரிவித்து கடிதம் எழுதினான். அத்துடன் தன்னுடைய கதையைத் தானே பாராட்டி நூறு அஞ்சல் அட்டைகள், வெவ்வேறு பெயர்களில் எழுதி அப்பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு அனுப்பினான். பின் சந்திக்குச் சென்று கடைக்காரனிடம் எல்லாப் பத்திரிகைகளும் விற்பனையாகிவிட்டதா? எனக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். ஒரு பிரதியும் மின்சவில்லை என்று அறிந்த அவன் மிகக் களிப்படைந்தான்.

அன்று ரஞ்சனி அவனைக் கேலி செய்யவில்லை. அமைதியாக இருந்து சிந்தனை செய்ய அவனால் முடிந்தது. அன்றைய தினத்தை, அச்சில் முதன் முதல் வெளிவந்த கதையைத் திருப்பித் திருப்பிப் படிப்பதிலேயே கழித்தான். அக்கதையை நூறுதரத்திற்குமேல் படித்திருப்பான். அவன் தன் நண்பர்களுக்கு குறைந்தது டசின் கடிதங்களாவது தனது கதையைப் பற்றி எழுதியிருப்பான்.

இரண்டு நாள் கழிந்தது.

அன்றைய பகல்பொழுது சந்தோஷமாகக் கழிந்தது. அன்றிரவு அவனால் மித்திரை செய்ய முடியவில்லை. படுக்கையிலிருந்தபடி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். பின் எழுந்து எழுதினான். பொழுதுபுலகுமுன்னேயே எழுந்து கடைக்குச் சென்று கோப்பிக்குச் சொல்லி விட்டு, அன்றைய பத்திரிகையை

எடுத்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு உலகமே சுழல்வதுபோல இருந்தது.

‘பிரதி செய்தது’ — மற்றவர்களுக்குத் திருடி எழுதுவது வெட்கக்கேடானது..’ என்பனபோன்ற சொந்தொடர்கள் அவன் விழிகளுக்குத் தென்பட்டன. அவையெல்லாம் முதல்நாள் வெளிவந்த அவனது கதையைக் குறிப்பிட்டு எழுதப்பட்டிருந்தன. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் வந்தகதையொன்றின் நேரடித் திருட்டுத்தான் அவனது கதை என ஒரு விமர்சகர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சேனா, உரத்து நெடுநேரமாகச் சிரித்தான். பின் வெளியே கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்தபடியே ஓடினான். கோப்பி கொண்டு வந்தபையன் சேனாவைக் காணாமல் அங்குமிங்கும் தேடினான்.

ரஞ்சனி காலிச் சாப்பாட்டைத் தயாரித்துவிட்டு சேனாவுக்குத்தேவீர் எடுத்துக் கொண்டு அறைக்குள் சென்றாள். அங்கு படுக்கை விரித்தபடியிருந்தது. ஆனைக்காணவில்லை. அவன் சந்திக்குப் போயிருப்பான் என எண்ணியபடி அங்கிருந்த மேசையில் தேவீர்க் கோப்பையை வைத்தான்.

சேனா, மற்றவர்களுடைய சிறுஷ்டிகளிலிருந்து திருடும் பழக்கமுடைவனல்ல. பாடசாலை நாட்களிலேயே, மற்ற மாணவர்களுடைய கொப்பிகளைப் பார்த்து பிரதிசெய்துகூட்ட விரும்பாது ஆசிரியர்களின்

டம் தண்டனை பெறுவதையே விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் இயல்பினான். பதினெட்டு ஆண்டு முயற்சிக்குப்பின்முதன் முறையாகவெளிவந்த கதையைத் திருட்டுக் கதையென்றால் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்..?

தேவையில்லாது அநாவசியமாகச் சிலர். சிலர் மீது குற்றம் சுமத்துவதை சேனாவின் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மற்றவர்களுடைய படைப்பில், குறை குற்றங்காணும் தொழிலாகக் கொண்ட சில விமரிசகர்களின் மனஇயல்பினை அவனால் உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. பதினெட்டு ஆண்டுகளாக, இரவு பகலாகச் சிந்தித்து எழுதியனுப்பியவற்றுள் முதன்முதலாக வெளிவந்தகதை திருட்டுக்கதை எனப்பழி சுமத்தப்பட்டால்.....?

எட்டுமணியாகிவிட்டது. சேனா திரும்பி வீட்டிற்கு வரவில்லை. அவள் வீதியை திரும்புநகிலும் நோக்கி வருகின்றாள் எனப்பார்க்கிறாள். அவள் வரவில்லை. அவ்வழியால் சென்ற சிலரை நோக்கி அவளைக் கண்டார்களா? என வினவுகின்றாள், இல்லையென்ற பதிலே மறுமொழியாகக் கிடைக்கின்றது.

தேவீர் ஆறி எறும்புகள் மொய்க்கின்றன.

மூத்த பிள்ளையைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, வீட்டை ஒழுங்குசெய்தாள். நேரம் ஒன்ப

தரையாகிவிட்டது. பொறுமை யிழந்தவளாக தெருவில் இறங்கி இரண்டு பக்கமும் நோக்கினாள். பின் வெட்கப்பட்டவளாக, வீட்டினுள் சென்றாள். ஆறிய தேர்ரை எடுத்து வெளியே ஊற்றிவிட்டு 'கப்' பைச் சுத்தம் செய்து வைத்தாள்.

கார்ச் சத்தம்கேட்டு தலைமயி ரைக் கையினால் கோதிவிட்டபடி வா சலுக்கு வருகின்றாள். இரண்டு பொலிஸ் உத்தியோகத்தரைக் கண்டதும் திகைத்துப் போனாள்.

சேனா பொலிஸ் நிலையத்தில் இருப்பதாக அவர்கள் கூறியதும் அவள் அதிர்ச்சியடைந்தாள். அவ

னுடைய கதையை திருப்திகரமான முறையில் விமர்சிக்காததற்காக ஒரு வரைக் கத்தியினால் தாக்க சேனா முயன்றதாகப் பொலிசார் கூறியதைக்கேட்ட அவளுக்குத் தலைமயி சுற்றியது.

மேலும் அவர்கள் அவனுடைய மன நிலைசரியில்லாதபடியினால் அங்கொடை மனநோயாளர் வைத்திய சாலையிலே கொண்டுசென்று அனுமதிக்கப் போவதாகவும் கூறினர்.

“அங்கொடைக்கா...?”

“ஆம். அங்கொடைக்குத்தான் அவனைப் பார்க்க விரும்பினால் அங்கே தான் பார்க்க முடியும்” என்றார்கள்.

★ விசித்திர மனிதன்

மனிதனை மனிதன் சாப்பிட்டான். ஆமாம்! நம்ப முடியாதுதான். இச்சம்பவம் சென்ற வருடம், ஆகஸ்ட் மாதம், வட ஆர்ஜனரீனாவில் நடைபெற்றது.

ஒரு இளைஞன் 18 வயது பெண்ணொருத்தியைக் காதலித்துவந்தான். இந்த விஷயம் பெண்ணின் தந்தைக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இதனால் ஆத்திரமடைந்த தந்தை குறிப்பிட்ட இளைஞனைக் கொன்று விட்டார். எனினும் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. ஆதலால் கொலை செய்யப்பட்ட இளைஞனின் உடலைப் பொரித்து, தனது மனைவி, பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து சாப்பிட்டாராம் அந்த விசித்திர மனிதர். நன்றாகச் சுவைபட சாப்பிட்ட அந்த மனிதருக்கு, ஒரு பெரும் பரிசு அளிக்கப்பட்டது. ஆமாம்! அப்பரிசு இதுதான் — “10 வருட சிறைத்தண்டனை”

கழுதைப் புலிகள்

அ. கதிர்காமநாதன்

பந்தலின் உயிராக அமைந்த மேடையின் முன்னால் இரு குத்து விளக்குகள். அவற்றின் மென்மையான அடக்கமான ஒளி. மின்சார ஒளியின் டாம்பிகத்தை கவர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டவே ஒளிர்வன போல் விளங்கின. மேடையிலிருந்து ஒரு தேடாச்சுயிலு பந்தலை இரு கூறுகப் பிரித்தது. தேடாவின் இடது புறம் பெண்களும், வலது பக்கம் ஆண்களும் தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த படங்கில் அமர்ந்தார்கள். பந்தல் அர்தநாரீஸ்வநர் போல கம்பிரத்துடன் விளங்கியது.

“ கலைவாணியின் அருள் பெற்று ஐந்தாம் நாள் இசைவிழா

வை நடாத்திக் கொண்டிருக்கிறோ. இச்சபையில் குழுமியிருக்கும் இசை ரசிகர்களுக்கு வணக்கத்தை முதற்கண் தெரிவித்து, இன்றைய நிகழ்ச்சிகளை தொடங்குகிறோம். முதலில் மங்கள இசை. வழங்குபவர்கள் பிரமபூ...”

ஒலிபெருக்கி தன் தொலுக்காரிக்கும் தொழிலைத் தொடங்கவும் கணேசலிங்கம் பந்தலின் உள் நுழையவும் சரியாய் இருந்தது கடந்த ஐந்துநாட்களாக கண்விழித்ததின் பின் பயனாக அவனது கண்கள் சிவந்திருந்தன. பந்துலுக்குள் நுழைந்தவன் மேடையின் அருகே அமர்வதற்கு வாகான ஓர் இடத்தை

—அடுத்த இதழில்—

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்

அவர்களைப் பற்றி

திரு. எம். திருநாவுக்கரசன் B. A.

எழுதுவார்.

தேர்ந்து கொண்டு, அவ்விடத்தில் நின்றவண்ணம் பழகிய முகம் ஏதாவது தோன்றுகிறதாவென ஒரு முறை கண்களைச் சுழற்றியவன், ஏமாற்றத்துடன் கைக்குட்டையை படங்கில் வீசித்து அமர்ந்தான். கணைசலிங்கம் நன்கு தேர்ந்த கர்நாடக இசை விரும்பி. ஆயினும் அவனுக்கு நாதஸ்வர இசையில் அவ்வளவு நாட்டம்கிடையாது. ஆகவே பந்தலில் நாற்புறமும் கண்களை ஓட்டி மீண்டும் ஒரு துழாவல்.

இடது பக்கம் வயதைக்குறைத்து இளமைத்தோற்றத்தை வலிந்து காட்டும் மூகமாக அணியப்பட்ட பாவாடைகள்; நாகரீகத்தில் ஒருகாலும், சம்பிரதாயத்தில் மறுகாலமாக நிற்கும் அரைத் தாவணிகள்; ஏங்கியடைங்கிய சாரிகள்; இளமைக்குத் துணையாய் வந்த நரைத்த தலைகள்; அவை துணில் சாய்ந்து அங்குமிங்கும் ஆடும் அழகு, குழந்தையை தூங்க வைப்பதற்காகவும், அதே சமயத்தில் இசைக்கேற்பவும் குழந்தையின் நெஞ்சில் தாளம் போடும் கைகள், மந்திரம் ஓதி, கெட்டி மேளம் கொட்டி, மங்கள நாண் பூட்டி இணைந்தவர்கள் தம்மைப் பிரிந்த தேடாவைச் சமீபத்த வண்ணம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரிக்கும் சிரிப்பு, இத்தகைய காட்சிகள் மின்சார 'பல்ப்' போல்கண்களை உறுத்துகின்றன. குத்து விளக்கு மங்குகின்றது.

வேட்டியில்லாமையாலோ, வேட்டி கட்டிப் பழக்கமின்மையால் தானோ, அன்றி மனமில்லாமலோ

ஏதோ வெவ்வேறு காரணத்தால், 'லோய்ஸ்'சுடன் வந்துற்ற அரைத்தமிழர் கால் கடுக்கப் பந்தலுக்குள் காற்று வராமல் சுற்றி நின்றனர். கர்நாடக இசையில் பிரியமில்லாவிடினும் வீட்டிலுள்ளவர்களின் துணைக்கு வரவேண்டிய கிர்ப்பந்தத்தில் வந்துற்ற அரைமனக்காரரும் மேற்படி கைக்கரியத்தில் பங்குபற்றினர்.

வேர்வையினால் மேலுடன் ஓட்டிய சேட்டின் 'பட்டின்'களை விடுவித்து காலரைப் பிடித்துத் தூக்கி பின்புறம் தள்ளி நெஞ்சில் வாயால் ஊதி நிரிக்கும் பொழுது அவர்கள் வந்து அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தார்கள்.

அவர்கள் மொத்தம் ஆறுபேர்கள். அவ்வறுவரில் ஒருவனிடம் கணைசலிங்கத்தின் பார்வை பதிந்தது. அவன் தான் அழகாய் இருக்கிறான். மனம் வியந்தது! வெறும் இளமை அழகல்ல. வண்ண அழகும் அல்ல. அங்கு ஏதோ வார்த்தையில் அடங்காத தேஜஸ். அதன் சிறப்பு கண்டவர்களுக்கே புரியும். பகவான் புத்தரிடம் வீசும் கருணை அழகும், சுவாமி விவேகானந்தா விடம் காணும் அறிவுழகும் ஒருங்கமைந்தாற் போன்ற ஓர் அழகு; அப்படி ஒரு தோற்றம்.

எவ்வளவு நேரத்துக்கென்று ஒருவனை இன்னொருவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியும். பார்ப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? அவன் தான் என்ன நினைப்பான்?

கணேசலிங்கத்தின் கண்ணும், மனமும் கூசின. ஆயனும் அம்முகத்தினின்றும் கண்களைப் பெயர்க்க முடியவில்லை. ஆஹா! இதழ்கள் அழகாய் விரிகின்றன!

நாதஸ்வர இசை முடிந்து, அடுத்த நடந்த பிரபல வித்துவானின் பாட்டும் முடிவடைந்தது. கடந்த இரண்டு மணி நேரமாய் இசையைச் சகலரும் கேட்கும்படி ஒலிபரப்பிய ஒலிபெருக்கி 'உள்ஸ் உய்' எனப் பெரு மூச்சுவிட்டுத் தன் களைப்பின் மிகுதியை ஒலிபெருக்கியது. சபையோரும் கால் மாற்றி, கை மாற்றி அசைந்து, அமர்ந்து, ஒலிபெருக்கிக்குத் தம் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள்.

பிரபல கனவான், கனவான் தன்மையுடன் தலைமையுரை என்ற தம் இசை ஞானத்தை சபையோருக்கு எடுத்தியம்பினார்.

சபையில் சிறு சலசலப்பு. கனவானின் பேச்சு சுவையினாலும், கனவானை வழியனுப்பி வைக்கச் செல்வோருக்கு வழிவீடுவதற்காகவும் ஏற்பட்டது. பரபரப்புச் சற்று அடங்குகின்றது.

அவ்வழகனிடம் பதிந்திருந்த பார்வையைக் கழற்றி இசையில் லயிக்கமுற்பட்டான் கணேசலிங்கம் என்ன தான் வலுக்கட்டாயமாக பார்வையைக் கழற்றினாலும், மனம் அங்கேயே நிலைத்திருக்கிறது.

'இவனது மனம் தான் எவ்வளவு பரிசுத்தமாய் இருக்க வேண்டும். ஆற்று நீரில் குளிர்ச்சியையென்றி உஷணத்தைக் காண முடியுமா? இத்துணை தேஜஸ்வீசம் இதயத்தில் அன்புவன்றி வேறு கள்ளவுணர்ச்சிகள் சங்கமிக்கமுடியுமா? ஒரு கால் கள்ளம் புகுத்தப்பட்டாலும் அவ்விதயம் தாங்குமா? கணேசலிங்கத்தின் சிந்தனை வந்த வளைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது.

நண்பர்களிடம் தோன்றிய பரபரப்பு கணேசலிங்கத்தை மீண்டும் அவர்கள் பால் ஈர்க்கின்றது. மேகங்களால் மூடிய சந்திரனை, மேகங்களை விலக்கி சந்திர ஒளியை விளங்கச் செய்வது போல் அவன் நண்பர்கள் சபைக்கும் பலிருந்து அவனை தெளிவுறுத்தி யாருக்கோ விளம்பரப் படுத்த முனைகிறார்கள். அவ்வழகனின் பார்வையும் இடப்பக்கத்தில் எதிர் பாலாரிடம் சென்று தழுவத்தொடங்கியது. அவன் பார்வைசென்று லயிக்கும் இடத்துக்கு தன் பார்வையச் செலுத்தாமல் இருக்க கணேசலிங்கத்தால் முடியவில்லை. ஆனால் அவனின் பார்வை ஓர் இடத்தில் லயிக்காமல் இடப்பக்கத்தில் ஒரு மாதிரியாகக் காணப்பட்ட எல்லா முகங்களிலும் சென்று சென்று மீள்வதைக் கண்ணுற்ற கணேசலிங்கம் துணுக்குற்றான்:

"சற்று நேரத்துக்கு முன், இவனைப்பற்றி எவ்வளவு உயர்வாக நினைத்தேன். என்ன தான் கழிசடையாகவிருந்தாலும் அவன் கூட

ஒருத்தியின் கழுததை முதலில் கவனித்து அங்குள்ள ஆபரணத்தின் தரம் அறிந்த பின்னர் தான், தன்பார்வையின் தன்மையையிர்ணயிப்பான். ஆனால் இவனோ தாய்மை ரசனைக்கும், இளமை ரசனைக்கும் பேதமில்லாமல் ஒரே தன்மையாய் காமக் கண்கொண்டு பார்க்கிறானே? அவன் நண்பர்கள் கழுதைப் புலிக் கூட்டம் போலும்?

அவ்வழகனின் செய்கையில் உள்ளம் இருண்ட கணைசலிங்கம் கழுதைப்புலிகளின் பண்பை கிணைவு கூர்கிறான்.

அவ்வழகன் தன் முயற்சிக்கு அதிக நேரத்தைச் செலவிடவேண்டிய தேவையிருக்கவில்லை. ஆணாகப் பிறந்த கணைசலிங்கத்துக்கே அவனில் பதிந்த பார்வையை மீட்கமுடியவில்லை என்றால் இடப்பக்கமாகக்

குழுமியிருந்த பெண்கள் எம்மாத்திரம்? இடப்பக்கத்திலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான சோடிக் கண்கள் அவனில் வந்து மொய்த்து, பலாப்பாலில் வீழ்ந்த ஈக்கள்போல் மீள முடியாமல் தவித்தன.

சிறிது நேரத்தில் அவன் வேட்டியில் ஒட்டிய மணலைத் தட்டியவாறு எழுந்து சென்றான். நண்பர்கள் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

என்ன ஆச்சரியம்! இரண்டே சோடிக் கண்களும் இடப்பக்கத்தில் இருந்து இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே எழுந்தன. இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே கூட்டத்தில் கூட்டமாக நகர்ந்தன.

இசைக் கச்சேரி நடந்துகொண்டே இருந்தது. பாடகர் சுரம் பாடுவதில் தனது திறமை அனைத்துடன் நிரவல் செய்து கொண்டிருந்தார்.

யாரறிவார்!

— சாரணு கையூழும் —

இறைவா! உன்னை அறிவதற்கு

இயலா துள்ளந் துடிக்கிறது

விரைந்து செல்லும் நாட்களினால்

வீணை வயதும் செல்கிறது

துன்பம் நிறைந்த இவ்வுலகில்,

துடித்துத் துடித்து மடிவதிலே

இன்பங் காணும் மாந்தர்க்கு

இங்கே உன்றன் பரிசெதுவோ?

மடிந்த சடலம் மண்ணாகி

மண்மே டெல்லாம் புல்லாகி

இடிந்த குழியும் தரையாகி

இருக்கு மிந்நிலை யாரறிவார்!

வாழ்ந்து சென்றோர் கோடியடா!

வாழ்வோர் இன்னும் கோடியடா!

வாழ நினைப்போர் கோடியடா!

வாழ்வி விதுஓர் ஆட்டமடா!

காப்பியடிக்கும் பறவை

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு சிறிய பறவை வசித்து வந்தது. அப்பறவை, மற்றப் பறவைகள் அனைவிட அழகாகப் பாடுவதைக் கண்டு பொருமைப்பட்டது.

அதற்கு இன்னிசை பாடும் ஒரு குயிலின் கீதம் மிகவும் மிகத் திருந்தது; எனவே அதைப் போன்று பாட முயற்சித்தது. அதைக் கேட்க மிக வேடிக்கையாக இருந்தது. ஒரு சில சுருதிகளைப் பறவையால் பாவனை செய்ய முடியவில்லை.

“ஓ! பறவையே! நீ எவ்வளவு பிரமாதமாகப் பிறரைக் ‘காப்பி’ அடிக்கிறாய்!” என்ற பிற பறவைகள் கூறியதைக் கேட்டு அது மனமகிழ்ந்தது.

மற்றவர்கள் தன்னைப் புகழ்வது சிறிய பறவைக்கு மிகவும் மிகத்திருந்தது. அதனால், மற்றப் பறவைகள் ஒவ்வொன்றைப் போன்றும் இது பாட ஆரம்பித்தது.

ஒரிரு மாதங்களுக்குப் பிறகு வானம்பாடிப் பறவை அதைப் பார்த்து, “பிறரை காப்பி அடிப்பதைத் தவிர்த்து உன்னைச் சொந்த

மாக ஒன்றும் செய்ய முடியாதா? நீயாக ஏதாவது சொந்தமாகப் பாடேன்!” என்று கூறிற்று.

அச்சிறிய பறவை ஒரு ராகத்தைப் பாட ஆரம்பித்தது.

“அது உன்னுடைய சொந்தப் பாட்டு அல்லவே, அது குயிலின் பாடல் அல்லவா” என்று மற்றப் பறவைகள் ஒருசேரக் கூவின.

எவ்வளவே கஷ்டப்பட்டு முயற்சிசெய்தும் சிறிய பறவைக்கு அதன் சொந்த ராகத்தை நினைவிற் கொண்டுவர முடியவில்லை.

‘ஆஹா.....ஹா.....’ என்று நதைத்தன இதர பறவைகள். “உனக்குச் சொந்தமாகப் பாடத் தெரியாது. மற்றவர்களைப் பார்த்துக் காப்பியடிக்கத் தான் தெரியும்!”

இவ்வாறு தான் மிமஸ் என்ற பறவைக்கு ‘காப்பி’ யடிக்கும் பறவை என்ற பெயர் கிடைத்தது.

கவிஞர் திருமணம்

ஈழத்தின் பிரபல கவிஞர் திரு. முருகையன் அவர்களுக்கும், செல்வி தவமணிதேவி அவர்களுக்கும் 9-6-67 ல் வெகு சிறப்பாகத் திருமணவிழா நடைபெற்றது.

மணமக்கள் இலக்கியத் தம்பதிகளாய் நீழேழி வாழ்க என ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் சார்பாக வாழ்த்துகின்றோம்.

சிறந்த நட்பிற்கோர்

சின்னம்

—டாக்டர் முல்க்ராஜ் ஆனத்

எனக்கொரு குறையுள்ளது. எனதருமை நண்பர் துர்க்மேனியக் கவிஞரிடம் அக்குறையை எடுத்தோதினேன். எழுத்தாளர்களாகிய நாமும், கலைஞர்களும் மாஸ்கோ விற்கு விஜயம் செய்தால் சோவியத் எழுத்தாளர்களையும் கலைஞர்களையும் சங்கங்களிலோ அல்லது வேறு இடங்களிலோதான் சந்திக்கிறோம். ஆனால், அவர்களை அவர்களது இல்லத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்பை நாம் பெறுவது கிடையாது.

ஒருவரது வீட்டில் சந்தித்து அளவளாவும் போது ஏற்படும் நட்புணர்வு மிகவும் முக்கியமானதாகும். குறைந்தது எழுத்தாளர்களாகிய நம்மிடையேயாவது இந்த உறவு முறை இருக்கத்தான் வேண்டும். இலியா எரன்பர்க் அவர்களை தனிப்பட்ட முறையில் நான் அறிவேன். யெவ்கெனி எவ்டுஷென்கோ அவர்களையும் அறிவேன். எவ்டுஷென்கோவிடம் இப்படிப்பட்ட உறவை நான் வைத்திருப்பதனால்தான், புதிய சோவியத் தலைமுறையைப் பற்றி மிகவும் அன்னியோன்யமாக அவருடன் பேசித் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

அதேபோல், சோவியத் நாட்டினின்று இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்யும் சோவியத் அறிஞர்களின் பிரதிநிதிகளும் எங்களது இல்லங்களில் தங்கியிருத்தல் வேண்டும். இம்மாதிரி தங்குவதன் மூலம் கிடைக்குமொரு நெருக்கமான நட்பின் பிணைப்பு பொதுக் கூட்டங்களின் மூலம் கிடைக்கப்பெற மாட்டா.

டாக்டர் வி. கே. ஆர். வி. ராவ் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல நானும் 'சோவியத் பூச்சாண்டிக்கு இரையான காலமுண்டு. ஆனால், 1926 ஆம் ஆண்டு நான் மாஸ்கோ விற்கு விஜயம் செய்திருந்த பொழுது ரஷ்யர்களும், நாமறிந்த பிரிட்டிஷ் மக்களைப் போன்றும் பிற மக்களைப் போன்றும் இருந்ததை உணர்ந்தேன். நாம் அவர்களுடம், எங்காவது போவதற்கு வழியைக் கேட்டால், அவர்கள் உடனே நமக்கு வழியைக் காட்டுவார்கள். இன்னும் கூறப்போனால் நாம் போக வேண்டிய இடத்திற்கு நம்மை கூட்டிச்சென்று இடத்தைக் காட்டுவார்கள். இவர்களுடைய இந்தக் குணம் இந்தியர்களாகிய நமது குணத்தை ஒத்திருக்கிறதல்லவா? அவர்களும் மனிதர்களானே.

கெட்டுப் பூச்சாண்டி'யைக் கண்டு மக்கள் பயந்தனர். 'ரஷ்யப் பூச்சாண்டி' உலகெங்கும் பரவியது. இத்துறையில், ரஷ்ய மக்களின் தாய் பண்பையும், அவர்களது நல்லெண்ணத்தையும் இந்திய மக்கள் நன்கு உணர்வதற்கு, இந்திய-சோவியத் கலாசாரக் கழகம் பெரிதும் உதவியுள்ளது என நான் கருதுகிறேன்.

கனிநபர் நட்புறவு வேண்டும் என்பதே எனது கருத்து. இப்படிப்பட்ட உறவு முறையைப் பேணிப் பாதுகாக்க எத்தனையோ வழி முறைகள் இருக்கின்றன. நாம் டெல்லியில் ஒரு "நட்புறவு இல்லம்" அமைக்க வேண்டும். அது அதிக அறைகளைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. ஒரு தங்குமறை, ஒரு தூல்நிலையம் இவை அடங்கியதாக விருந்தால் கூடப் போதுமானது. இரு நாட்டு மக்களும் இங்கே கூடிப் பேசுமகிழலாம்.

சோவியத் நாடு நேரு பரிசுப் போட்டி, சோவியத் யூனியன் நட்புறவு பற்றிய சிறந்த நாவல் நான்குக்கும் பரிசுகள் வழங்கி வருகிறது. இலக்கியத் துறையில் நட்புறவு வளர இது சிறந்த அடிப்படையாகும்.

நேரிடையான சந்திப்புகள் மிகவும் முக்கியமானது என நான் கருதுகிறேன். நான் சோவியத் தேசம் சென்றிருந்த பொழுது, முன்

தெரியாத மக்களை நேரில் சந்தித்தேன். என் கையைக் குலுக்கிய அவர்கள், என்னுடைய புத்தங்களில் சிலவற்றைப் படித்திருப்பதாகக் கூறினர். சோவியத் மக்கள் நிறைப் படிப்பவர்கள் என்னுடைய புத்தகங்களின் மூலம் அவர்கள் எனது உற்ற நண்பர்களாயினர்.

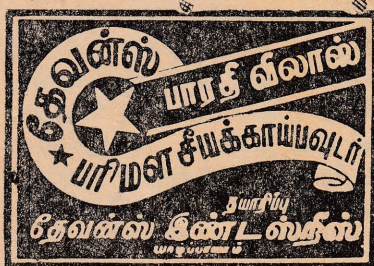
அதேபோல் நானும், டால்ஸ்டாய், செக்கோவ், கார்க்கி ஆகியோரின் பரம்பரையில் வந்தோரை எனது உற்ற நண்பர்களாக கருதுகிறேன். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்: அதாவது சோவியத் வாசகர்கள் இந்திய எழுத்தாளர்களைப் பற்றி தெரிந்திருக்கிறதற்கும் அளவுக்கு இந்திய வாசகர்கள் சோவியத் எழுத்தாளர்களை இன்னும் நன்றாக அறியவில்லை. இந்தியாவில் பிரசுரமாகும் சோவியத் புத்தகங்களைப் போல் இருபது மடங்கு அதிகமான இந்திய எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களை சோவியத் யூனியன் பிரசுரிக்கிறது. சா உறித்திய அகடமி இத்துறையில் ஏதாவது செய்யலாம். ஜோல்க்கோவின் தூல்களை 14 இந்திய மொழிகளிலும் பெயர்த்து வெளியிடலாம்.

கமக்குள் இருக்கும் உறவு முறை நேரடித் தொடர்புகளின் மூலம் வளர்ச்சி யுறுமேயானால் நிச்சயமாக இந்திய—சோவியத் நாடுகளின் மகத்தான உறவு மேன்மேலும் வளர்ச்சியுறும் என்று மறுமுறையும் கூறுகிறேன்.

கடன்காரன்

- எ. இக்பால்

உலகம் சுழல உற்று நோக்கி
 உலகம் யாவு மொளியைக் கொடுக்கும்
 பகலோன் பலநாட் களைப்பிலாழ்ந்தான்
 பக்கமுள்ள கடலை யண்மித்
 தாகம் தீர்க்கக் கடனாய்த் தண்ணீர்
 பாகம் பண்ணித் தாருமென்றான்
 மேகம் தன்னில் நிறைத்துக் கடலும்
 மேலே தண்ணீர் கடனாயிந்தான்.
 சுற்றி யாங்கே கடலை வைத்தும்
 சோம்பற் பூமி தாகமுந்தப்
 பற்றி யறம்செய் பகலோன் தன்னைப்
 பார்த்துத் தண்ணீர் இரந்து நின்றான்
 உற்றான் கதிரோன் உள்ளம் நைந்து
 உகிர்த்தான் மேகவுறை யினின்றும்
 வற்றிடாது உறிஞ்சிப் பூமி
 வறுமைதன்னைப் போக்க வெண்ண...
 செல்வம் மீது செல்லும் கண்ணன்
 செருக்கன் கடலான் பூமிதன்னில்
 உள்ள தண்ணீர் யாவுமிங்கு
 இழுத்துக் கலாநு நிரப்பிக் கொண்டான்
 கள்ளயில்லா ஏழைப் பூமி
 கவலையின்னும் இழுக்கவில்லை
 உள்ளமுந்தித் தருமம் செய்த
 உலகனெளியான் கடன்காரன்தான்.

ஸ்நானத்திற்குச் சிறந்தது

பல்லாயிரக்

கணக்கானவர்கள்

பாவிப்பது!

இதே

சீயக்காய்ப்பு

பவுடரே

—எமது தயாரிப்புகளான—

★ பற்பொடி ★ ஊது பத்திகள்

★ சாந்துப் பொட்டு ★ அப்பளம்

ஆகிய மிகச்சிறந்த தயாரிப்புப்

பொருட்களை விற்பனவு செய்ய

தகுந்த ஏஜன்டுகள் தேவை. விண்ணப்பிக்கவும்.

தேவன்ஸ் இன்டஸ்ட்ரீஸ்

யாழ்ப்பாணம்.

பன்னிரண்டாவது இதழ்

ஆண்டு மலராக மலர்கின்றது
ஈழத்துப் பிரபல எழுத்தாளர்கள்,
கவிஞர்கள், விமர்சகர்கள்
மலரில் எழுதுகின்றனர்.

உங்கள் மலருக்கு
இன்றே தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

மல்லிகை அலுவலகம்
60, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தரமான வாசகர்களுக்கு!

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

57, பெரியகடை — யாழ்ப்பாணம்.

* ஜனசக்தி *

வார இதழ்
ஆசிரியர்: மணலி கந்தசாமி
வருடசந்தா ரூபா 20-00

ஊதாமரை

மாத இதழ்
நிறுவக ஆசிரியர்
ப. ஜீவானந்தம்
வருடசந்தா ரூபா 8-00

சோல் ஏஜண்ட்:

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
பெரியகடை — யாழ்ப்பாணம்.

(தீபம்)

மல்லிகை

வசந்தம்

பாடும் மீன்

விவேகி

சமுத்து எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள்
முத்தியமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.
மற்றும் பாடசாலைப் புத்தகங்கள்,
முற்போக்குச் சஞ்சிகைகள்,
தமிழ் மறுமலர்ச்சி நூல்களும்,
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணம், 60, கஸ்தூரியார் வீதியில் இருப்பவரும் மல்லிகை
ஆசிரியரும் வெளியிடப்பெருமானடொழிவிக்கஜீவா அவர்களால், யாழ்ப்பாணம்
நல்லூர், திருவள்ளூர் அச்சத்தில், அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது.